

山本運夫商店

広島県廿日市市宮島町枝橋前
TEL (0829) 44-2211 (内)

大正時代の
風景

JAPONSKO

září 2008

31.8.2008

Dnešní den jsme vyráželi na hodně exotickou a vzdálenou cestu. Jeli jsme sami dva s Vládou do Japonska. Letenky jsme měli koupené u společnosti Aeroflot přes Moskvu, protože to bylo nejkratší spojení. Řidič taxíku, který nás vezl na letiště, měl o této společnosti pochybnosti. To se potvrdilo, když jsme vyráželi s asi 40 minutovým zpožděním, protože letadlo přiletělo z Moskvy a mělo jen půl hodiny na otáčku. Měli jsme odlétat ve 12 hodin. Docela nás zklamali tím, že v letadle neprodávali alkohol ani pivo. Dalo se pořídít pouze za peníze.

Letiště Šeremetěvo je rozkopané, proto jsme přistáli o kus dál na ploše a do haly nás dovezli autobusem. Uvnitř budovy se to také předělává, je to tam napůl staveniště. Měli jsme pouze něco přes hodinu na přestup. I při transferu jsme museli projít jakousi kontrolou, některým cestujícím tu teprve vystavovali palubní lístky, tak se to dost vleкло. Východ do bezcelního prostoru byl na jakýsi knoflík, ale neuměli jsme ho ovládat. Ani jsme neměli čas si prohlédnout poměrně reprezentativní krámký. Zaujal mne tu kuřácký koutek - na jednom místě prostě byl stojan s popelníkem a tam se mohlo kouřit a vůbec to nebylo oddělené od ostatního nekuřáckého prostoru.

Prošli jsme opět rentgenem a šli do letadla, ale kupodivu jsme se tu křižovali s lidmi, kteří vystoupili z jiného letadla a procházeli tu. Letadlo opět mělo menší zpoždění. Tentokrát jsme již neodolali a za 2 E si koupili pivo. K jídlu nám dali vybrat kuře nebo rybu – tu jsme si dali, ale nebyla nic moc, ještěže se k tomu fasoval sůl a pepř. Dostali jsme také špunty do uší a kryty na oči, řada pasažérů to pak v průběhu noci použila. O zábavu cestujících se tu vůbec nestarali – nepustili žádné obrazovky ani nám nedali sluchátka.

Ač pro nás ještě bylo brzy, udělali nám noc a vše bylo zhasnuto asi do 7 hodin ráno.

1.9.2008

Na Tokijské letiště Narita jsme dorazili v 10 hodin místního času, u nás bylo teprve 3 hodiny ráno a podle toho jsem se cítila, tedy nevyspalá. K snídani nabízeli dvě věci, ani jedno jsme nerozuměli, první byl takový jablečný závin, druhé jídlo byl vaječný svítek.

Na letišti jsme museli projít imigrační kontrolou – udělali nám otisky prstů a fotografii, část předem vyplněného formuláře z letadla nám potom přicvakli do pasu společně s razítkem. Vyzvedli jsme si zavazadla, jedno bylo vybalené a otevřené, ale nic se neztratilo. Asi se jim nelíbila konzerva, kterou jsme vezli.

Již z domova jsme měli vyměněné jeny, za 1 Kč bylo zhruba 7 jenů. Přímo na letišti jsme měli objednané auto u společnosti Europcar, měli nás tam zaevidované a auto bylo připravené. Chvilí trvaly formality k vyplnění papírů, pak nás slečna dovedla k malé Hondě na kraji parkoviště. K našemu údivu byla vybavená GPSkou, která se později ukázala jako velice užitečná. Podle ní jsme měli usnadněnou orientaci na trase. Bylo tam několik měřítek, která se dala měnit, možná se taky dala nastavit cílová stanice, ale pouze v japonštině. Na dálnicích nám to ukazovalo vždy tři nejbližší sjíždě a odpočívadla.

Vláďa celkem bez problémů vyrazil k dálnici směrem na Tokio. Dálnice byla placená a za úsek asi 40 km jsme zaplatili 1100J. Tam jsme pak uhýbali na silnici č. 16, která vlastně tvořila venkovní okruh okolo Tokia a byla hodně frekventovaná, protože vedla skoro pořád zastavěným územím a bylo na ní spousta semaforů, takže nám to ubývalo dost pomalu. Cestou jsme zkusili kráček u benzinové pumpy a zjistili, že se tam dá dostat spousta zajímavých věcí a ne moc drahé. Koupili jsme čipsy a něco co vypadalo jako váleček sýra, ale bylo to asi s rybou, něco jako suši. Pak jsme dojeli na dálnici od Tokia směrem na sever a po ní to ubíhalo velice rychle, ujeli jsme dvojnásobek trasy za poloviční dobu než předtím, opět se to ale platilo a to 2100J. Potom jsme hned sjeli na další dálnici směrem na Nikkó, kde jsme měli objednaný hotel na dnešní noc.

Sjeli jsme před Imaiči z dálnice, protože byla označená placárna, ale stejně jsme se tomu nevyhnuli a zaplatili jsme ještě 220J. Mělo to být do cíle jen pár kilometrů, ale opět jsme jeli od semaforu k semaforu. Dojeli jsme do Nikkó, ale náš hotel byl až několik kilometrů za ním u jezera Čúzendži. Jelo se k němu horskou silničkou, která byla dostatečně široká dvopruhová, ale jednosměrná, opačným směrem se jelo jinudy. Byla to samá serpentýna, GPSka hlásila japonsky zatačky. Vystoupali jsme až do výšky cca 1300 m.

Našli jsme hotel v pohodě, byl to hotel Lake Garden, přímo na břehu jezera. Asi v něm ani nikdo nebyl. Ubytoval nás jeden Ind z vedlejšího krámu a dovedl do pokoje, tam byly jen rohože, šoupací papírová stěna, polštáře, vestavěné plastové WC s koupelnou, postele žádné. Udělala jsem je pak z matrací a lůžkovin, které byly ve skříni. Polštářky byly malé, tvrdé, asi s prosem.

Vyrazili jsme ještě na obhlídku, kus odtud byly vodopády Kegon, ležící na říčce vytékající z jezera. Bylo teprve před šestou hodinou, ale všude bylo dost mrtvo a většina obchodů již byla zavřených. U vodopádů bylo velké parkoviště, kde se platilo asi 300J a měl tam být nějaký výťah za 500J, který vedl zřejmě do kaňonu k řece. My jsme si zašli na terasu na kraji údolí, z níž byla krásná vyhlídka na vodu padající do kaňonu a další slabé proudy stékající po straně.

Vraceli jsme se a další obchody, které měly předtím ještě otevřeno, již zavřely, nebyl tu skoro nikde nikdo. Vypadalo to tu jako turistická oblast, ale kde byli turisté? Nakonec jsme našli jednu rychlou jídelnu, která se už také chystala zavírat, ale ještě nás obsloužili. Objednali jsme si podle obrázků meničko za 780J. Měli jsme polévku, maso s rýží a kyselou zeleninu. K tomu drahé pivo za 600J. Jídlo bylo velice dobré a já udělala ostudu, protože jsem zvrhla polévku a pobryndala stůl. Měli tam supermoderní záchod, na němž byla nějaká mačkátko, ale neodvažovala jsem je zkoušet.

V hotelu měl být onsen, což je bazén s horkou vodou, bylo tam napsáno Public bath, ale nikde nikdo, přestože šatny svítily, ale bazény byly zhasnuté a nebyl tam vypínač, asi by se muselo říci v recepci. Psali tam, že voda má být 42⁰C, což na mne je stejně moc, a bylo to tu dost cítit sirovoříkem.

Dnešní den jsme odpadli velice brzy. Zjištění - v koupelně nejsou ručníky, na pokoji sice lednička, ale zamčená, k dispozici termoska s teplou vodou a potřeby na přípravu čaje. Vláša naše spací podmínky označil za plné.

2.9.

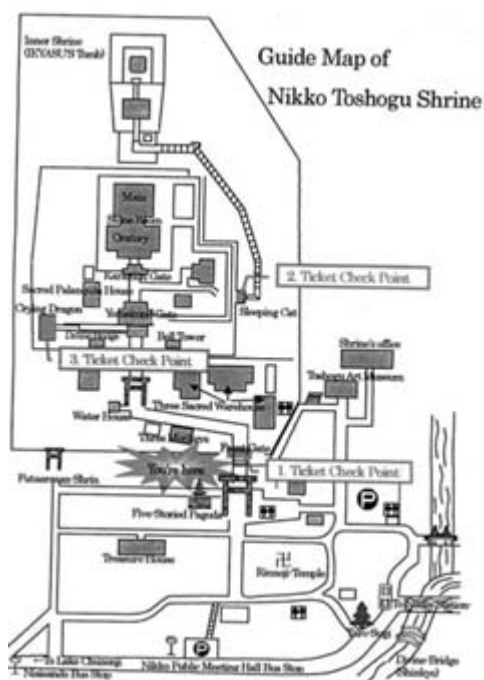
Ráno mne chytla ledvinová kolika, tak jsem byla vzhůru velice brzy. Vláša se vzbudil taky, neměli jsme snídani, jen tu byla k dispozici teplá voda a čaj, tak jsme posnídali z vlastních zdrojů lanšmít a chleba. Trochu jsme se prošli u jezera, měli tam šlapací labuť se stříškou a vše bylo docela zanedbané.

Dojeli jsme až do Nikkó, kde je most Šinkjó zapsaný v Unesco, nedávno ho rekonstruovali a postavili ho skoro nový. Abychom na něj mohli, zaplatili jsme 300J. Je půlobloukový, červeně natřený, uprostřed s kulovými zdobenými sloupky, povrch na něm udělali z neklouzavého tartanu. Mostek ale ztratil svůj smysl, protože původně přímo od něj vedly

schody ke chrámovému komplexu. Nyní končil zábradlím u hlavní silnice. Chtěli jsme odtud jít pěšky ke chrámům, ale pán od pokladny na nás zatleskal a řekl, že tady parkovat nemůžeme. Vyjeli jsme tedy kousek výše a zůstali na neplaceném parkovišti, i když kousek vedle za něj chtěli 500 J.

Vyšli jsme k hlavnímu chrámu Tóšógú, před nímž stojí několikapatrová pagoda a malé kamenné chrámečky porostlé mechem, všude okolo i v lese bylo vidět, že je tu celý rok dost vlhko. Za vstup do chrámu jsme zaplatili 1300J, měli jsme kombinované vstupné do hlavního chrámu, do chrámu plačícího nebo křičícího draka (záleží na tom, jak to anglicky přeložili, bylo to pokaždé jinak) a chrámu spící kočky. Vstupné pouze do areálu bylo za 1170J a přitom vstup navíc do chrámu kočky byl za 500J. U vstupu do všech chrámů stály zdobené brány, v nich barevné ozbrojené démoni. Na počátku byl dům 3 opic, zdobený dřevěnými reliéfy opic ve stylu nevidím, neslyším, nemluví. Měli ho jako stáj a v ní posvátného koně Sacred, kterého dostali od Maorů z Nového Zélandu.

Hlavní chrám opravují a je v lešení, tak jsme z něho moc neviděli. Dosažitelné prvky zakrývali plexisklem, aby jim to lidi neosahávali. Pak jsme ještě po spoustě schodů vystoupali ke chrámu spící kočky, který je hrobkou šóguna Tokugawy Ieasu a je značně skromnější, za ním byla plocha obehnaná zídka a přístupná pouze z chrámu a na ní tepaná kovová věžička pokladů s popelem šóguna, před ní stála socha volavky, také tu byl chrámeček ve stromě, staré odumřelé sekvoji nebo cypřiši. V chrámu draka jsme napřed nevěděli, kde je ten drak, protože byl na fresce na stropě. Mnich tam předváděl, jaká je tam bezvadná ozvěna, a bouchal o sebe dřevěnými dřívky.

Trochu přšelo, ale vůbec to nevadilo, protože bylo dost dusno a déšť ani neosvěžoval. Prošli jsme k dalšímu chrámu Futarasan, kde se mělo opět platit 500J, ale nikdo tam nebyl, asi proto že byla přístupná pouze 1. část a dozadu se nesmělo. Měli tu pěkné obrazy různých zvířat.

Pak jsme ještě popošli k mauzoleu Taijúinbjó, které bylo hrobkou Tokugawy Iemicu, vnuka Ieasu z počátku 17. století. Platilo se tam 500J a bylo to dost podobné chrámu Tóšógú, takže bývalo by stačilo jedno z toho. Zpátky jsme se vraceli okolo chrámu Rinnódži se síní Sanbucudó, který opět byl z poloviny v lešení a vevnitř byla nějaká expozice. Zajímavé bylo, že hlavními návštěvníky chrámů byly mladé dvojice, jinak tam byla i skupinka školáků s tabulkami, kteří si pečlivě dělali poznámky. Převažovali tu Japonci, Evropané tu byli pouze ojediněle a spíše jako součást japonských zájezdů.

Blížilo se poledne, tak jsme jeli na oběd. Zajeli jsme do centra Nikkó k autobusovému a vlakovému nádraží, kde jsme si chtěli dát něco k jídlu. Na nádraží měli jen nějaké pirohy, ale naproti byla restaurace Asian garden, kde měli na obrázcích jídla za docela příznivé ceny –

dali jsme si pečené kuřecí kousky, já s okurkovým salátem, Vlád'a s rýží, voda byla k tomu zadarmo, ale asi nám počítali 90J couvert. Jinak tu měli vše za jednotnou cenu 300J – jídlo, salát, rýži, colu i kafe.

Pak jsme našli v mapce nějaké opice – Monkey Entertainments, tak jsme tam jeli, mapička byla pouze schematická bez měřítka, tak to bylo dál, než jsme mysleli. Cestou jsme viděli westernové městečko, kterému vévodily hlavy amerických státníků, kopie známé skály Mount Rushmore, byly tam westernové domky, ale vše v dezolátním stavu a opuštěné, asi o to Japonci neměli zájem. O kus dál byl park Edo a tam asi byly ty opice.

Když už jsme dojeli sem, vydali jsme se po silnici č. 121 přes kopce na město Aizuwakamacu. Míjeli jsme dvě přehrady, podívali jsme se na hráz v hodně úzkém údolí, cesta se dost klikatila, pořád jsme stoupali, i když to nebylo tolik jako včera. Byla tu lyžařská střediska, upoutávky na snowboardové svahy, mělo tu být spousta osvěžoven, ale vše bylo zavřené. Ubíhalo to dost pomalu, už jsem je podezřívala, že mají nějaké místní kilometry.

Cestou jsme se stavili v jednom obchůdku na kafe, měli tam i nějaké jídlo, dalo se tam sedět na vyvýšené plošině na polštářích u nízkých stolečků, ale my raději volili normální stůl se špalky pokrytými polštáři. Dali jsme si kafe a čaj – paní to nějak nemohla pochopit, protože čaj byl pro každého na stole volně k dispozici. Jako výzdobu tam měli plyšovou kočku stočenou do klubíčka, která vypadala jako živá, protože i dýchala. Koupili jsme tam závěsný košík na kytky z ohýbaných větví. Jako raritu jsme zde viděli prodávat živé hady v plastových lahvích, prodávali je i sušené stočené do kolečka nebo želvy, bylo to hodně drahé 12 000J, kolik stáli ti živí, jsme nezjistili.

Pokračovali jsme dále, až jsme dojeli do města Aizuwakamacu, nevypadalo nijak velké, ale průjezd byl hodně dlouhý, na každé křižovatce měli semafor a při dodržování rychlosti nám pořád naskakovala červená. Cestou hodně opravovali silnice, dost jim tam ujížděly svahy a přitom se uplatňovali místo našich semaforů mávači, kteří se domlouvali vysílačkami a pouštěli auta podle toho, ze které strany zrovna něco jelo.

V Aizu jsme najeli na expresway a jeli asi 40 km na východ do města Bandai Asahi, kde jsme chtěli přenocovat. Měly to být lázně, ale moc lázeňsky to tam nevypadalo, byly tu většinou panelákovité baráky. Našli jsme hotel, ale spíše podle odhadu než dle nějakých ukazatelů, ani hotel na něm nebylo latinkou napsáno. Objednali jsme si tu pokoj za 10.000J, což bylo na hranici, kolik bychom za ubytování chtěli maximálně dávat. Později jsme však tuto hranici byli nuceni zvýšit. Dostali jsme opět pokoj bez postelí, ale tentokrátě přišly dvě ženy (z nichž jedna oblečená v kimonu) a ustaly nám, gejša nám připravila i čaj. Daly na zem žíněnky, přes ně prostěradla, pečlivě zastrkaly, na to polštáře a deky. Kupodivu hlavy daly do středu místnosti. Ani jedna neuměla slovo anglicky, tak domluva byla složitá, potkaly nás totiž již na chodbě a to jsme se nedomluvili, vpadly k nám, když jsme si přinesli zvenku večeri, a uvedlo je to do rozpaků.

Náš pokoj měl zajímavou výbavu, kromě mýdla a ručníků kartáčky na zuby s minipastou, kartáč na vlasy, jednorázový strojek na holení. Pak jsme zjistili, že je to běžná výbava ve všech hotelech.

Nabízeli nám v hotelu večeri, ale měli jsme strach, že to bude celkem drahé, tak jsme vyrazili na obhlídku města. Opět tu však chcíp' pes (viděli jsme pouze jednoho válicího se), i když nebylo ještě 7, skoro vše bylo zavřené. Otevřeno měli pouze v krámku 7eleven, kde mají vše možné, dali jsme si tam grilovaný páreček na špejli (k tomu byla i minihorčička a kečupík) za 100J, piva a dvě hotová jídla po 330J, která nám ohřáli v mikrovlnce a dali k nim i umělohmotné vidličky, já měla nudle s kousky kuřecího, Vlád'a rýži s vařenou rybou.

Na pokoji jsme měli ještě jednu japonskou specialitu – záchod na ovládání knoflíky, s vyhříváním prkénkem a ostříkem zespoda do různých míst, po spláchnutí začala téct voda na oplachování nad nádržkou. Fungovalo to jedině při zatížení, tak jsem na prkénko šlápla, abych viděla ten oplachovací mechanismus – zezadu se vysunula taková pacička s dírkami, ze které to stříkalo. Již předchozí večer v tom obyčejném bufetu měli záchod ten samý.

Po večeri jsem ještě šla vyzkoušet místní onsen. Ve skříni jsem si vzala kimono – měli je tu na 4 různé výšky od 150 do 180 cm, s Vládou jsme se v nich fotili a pak jsem šla do lázně. Je to oddělené pro pány (označeno modře) a dámy (označeno červeně). V první místnosti jsou košíky, kde si člověk odloží věci. Pak jsou odličovací stolky s tampony a mléky, uvnitř jsou dva bazény – jeden větší asi 3 x 6 m s velice horkou vodou 42 °C a u něho malíčký s vodou prýstící ze zdi o teplotě 35,7°C, která mi pak připadala skoro studená. Před vstupem do bazénu se člověk musí omýt, nejsou tu však normální sprchy, ale stoly se zrcadly a malými stoličkami, u nichž jsou tekutá mýdla a ruční sprcha. Měla jsem z pokoje malý ručníček místo žínky a tím jsem se umyla a teprve pak nahá vlezla do bazénu. Když jsem seděla na zemi, bylo mi to akorát po krk. Nevydržela jsem tam ani moc dlouho, pak jsem na sebe ještě nechala téci tu studenější vodu a ponořila se do malého bazénku, který byl o něco hlubší a voda z něj přetekla. Z koupele jsem byla pěkně rozpařená. Před onsenem jsem se musela osvěžit ledovou vodou z automatu.

Opět jsme šli spát poměrně brzy, Vláďa odeslal do Čech MMSky s našimi fotkami v kimonech.

3.9.

Ráno jsme se probudili opět dost brzy, ale snídani podávali již od 7 hodin, tak to nevadilo. Přišli jsme do jídelny, kde nás usadili ke stolu označenému jménem Nikulel, ale to bylo tím, že Vláďa škrábe a špatně to opsali. Na stole jsme měli připravený ták se šesti mističkami různých tvarů (např. lístečku), a v každé bylo něco jiného většinou neidentifikovatelného, poznali jsme akorát lososa. Navíc jsme měli ještě keramickou misku s pokličkou, pod kterou zapálili svíčku, aby to bylo teplé, kde byl vývar s masem, kusem tofu a hlavně houbami. Ještě tu byl salát se šunkou, dostali jsme rýži a polévku a mohli jsme si vzít vařené vejce, sladké pečivo, mléko a další neznámé věci. Načepovali jsme si zelený čaj a bohatě hodovali. Stolování nám trvalo skoro hodinu.

Při odchodu došlo na placení a chtěli po nás 20.000J, bohužel ranní recepční vůbec neuměl anglicky, tak se Vláďa nemohl dohadovat o ceně. Dali mu překladáč z angličtiny do japonštiny, ale ten psal znaky, tak vůbec nevěděl, co píše, tak to vzdal. Příště budeme raději platit předem.

Vyjeli jsme směrem na Fukušimu a tam chtěli najet na dálnici od západu, odbočka na ní však byla pouze ve znacích, tak jsem měla strach, abychom nejeli někam jinam. Až pak jsem si uvědomila, že na dálnici se vždy vjíždí společně a rozděluje se to až za bránou, kde se platí (respektive při vjezdu vezme lístek na placení).

Kvůli tomu jsme určitou dobu projížděli městem Kikule a najeli až na dálnici směr sever – jih Tamaku expresway. Pak už to ubíhalo velice rychle až k Fukušimě, kde jsme zabočili na západ a jeli na placenou cestu horami Sky Line Route v národním parku Bandai Asahi. Je to silnice probíhající sopečnou oblastí. Cestou jsme kolikrát cítili různé výrony sirovodíku. Viděli jsme vybydlené rekreační objekty, zřejmě u sjezdovek, asi zkrachovali nebo se tam špatně dostávalo, možná tu nemají dost sněhu. Pak jsme zastavili na vyhlídce na příhradový most na zbytcích původního menšího mostu, který asi spadl. Všude byly vidět různé sopečné projevy – hlavně žlutavé výrony síry.

Vyjeli jsme až do sedla Jódodaira, kde bylo velké parkoviště a syčáci tam ještě vybírali vstupné 400J, a přitom se platilo už za silnici. Stejně jsme tam zastavili, protože to byla nejzajímavější centrální část trasy. Před informačním střediskem se zrovna horda Japonců připravovala na túru. Disciplinovaně se rozcvičovali dle pokynů vedoucího, byli vzorově oblečení – pohorky, návleky, nepromokavé bundy, kloboučky. Vylezli jsme si na sopku Azumakofudži o výšce 1707 m.n.m., jejíž kráter byl o hodně níž, a pak jsme si udělali malý okroužek k sirným výronům. Tekla tu smradlavá voda, bylo to tam žluté, vraceli jsme se po dřevěných lávkách, neboť země byla dost nestabilní.

Pak již silnice klesala, byla tu různá zastavení, ale bohužel bylo mlhavo, tak výhled za moc nestál. Po silnici č. 115 (resp. 459 – někdy mají silnice souběhy) jsme jeli na západ, vynechali jsme další placenou silnici Lake Line a dojeli na její konec spodem. Na křižovatce silnic 115 a 459 jsme si koupili v 7leven opět hotové jídlo a nechali ho ohřát. Pak jsme vyjeli do lokality Gošikinuma, kde měla být značená stezka 4 km směrem k jezeru Hibarako. Jít tam a zpět celou trasu se nám nechtělo, tak jsme udělali kroužek pouze okolo Gošikinumského jezera, bylo neskutečně zelené, plavali v něm ohromní kapři, strakatě bílooranžoví, dosahující délky až 1 m. Cesta byla dost krkolomná, překračovali jsme kameny a kořeny. Jezero mělo typický japonský výraz – svým rozeklaným tvarem, okolními rostlinami i nad ním vyčnívajícími sopečnými kopci. Pak jsme popojeli na druhý konec stezky do Yanagi, z této strany to nebylo tak dobře značené jako z Gošiki a jezero i s okolím na počátku trasy vypadalo silně evropsky, proto nás tolik nezaujalo. Jeli jsme raději na další placenou silnici Gold Line, která odbočovala na jih k dálnici směřující k západnímu pobřeží. Cesta stoupala jen mírně, byl tam vidět opět jeden kráter, ke kterému asi vedla stezka, ale velice záhy, až nečekaně, to začalo silně klesat. Byla tu řada parkovišť, odkud měla být vyhlídka na místní nejvyšší horu přes 1800 m.n.m. vysokou, ale její vrcholek byl bohužel v mracích.

Dole pod kopci jsme měli namířeno k obrovské soše, kterou jsme viděli minulý den z dálnice Aizuwakamacu. Zhruba se nám k ní podařilo nasměrovat a pak už jsme jeli podle toho, že jsme ji z dálky viděli. Dojeli jsme k ní a byla v ozdobné zahradě Aizumura s placeným vstupem 500J. Socha byla Jibo Kannon, což je buddhistická obdoba panny Marie s dětěátkem, vysoká asi 50 m a pocházející z roku 1987. V zahradě byl také veliký ležící Budha zakrytý stříškou, stará věžovitá několikapatrová pagoda a dřevěný chrámek s prohnutou střechou jak v Nikkó. Tekly tam různé potůčky a jezírka a byly plné většinou kaprovitých barevných ryb. Prodávali tam malé kuličky krmení pro ryby po 100J a ty na to byly tak naučené, že jak uviděly člověka, připlouvaly ke břehu a vystrkovaly tlamičky.

Všude tu rostlo plno keřů sestříhaných do kulata, ozdobných trav a kytek. Stoupali jsme nahoru mezi malými skalkami a tam v altánku uviděli hada, zřejmě se tu schoval, protože se schylovalo k dešti. Vypadal jako ti, které prodávali včera v těch lahvích. Nahore stály staré japonské domy kryté doškami, uvnitř s rákosovými podlahami, byla tam i prastará hasičská stříkačka a sáně. Začal silný slejvák, u domů naštěstí měli deštníky. Dobrodili jsme ke Kannon, byla kovová a uvnitř dutá a v ní bylo spousta malých Budhů, dalo se v ní jít nahoru jak do rozhledny. Jelikož bylo nebezpečí, že by do ní mohlo uhořet, a v tom slejváku bychom stejně nic neviděli, tak jsme šli k autu – já už měla půjčený deštník od vchodu a Vláďa si ho vzal u těch doškových domků. Jsou tu naprosto běžně na půjčování a na jiném místě se zas vrátí.

Za slejváku jsme najeli na dálnici směr Niigata a jeli na západ. Dálnice je to však pouze místy, překonává dosti široké řeky a horské hřebeny a zatím nestačili udělat dvojité tunely a druhé mosty, tak část vede pouze v jednom pruhu, ale vše je vedeno alespoň mimoúrovňově. Ze 120km jsme snad 1/3 ujeli v tunelech. Doufali jsme, že po přejezdu hor u moře bude hezky, ale nebylo tomu tak.

U Niigaty jsme najeli na dálnici směrem na jih a jeli až k jejímu dělení u Nagaoky, respektive na další sjezd směrem k moři. Tam jsme se chtěli někde u moře ubytovat. Dojeli jsme k moři u Nišiamy a jeli kousek na Shilyu, kde byly kouzelné dřevěné domečky, ale ubytování se nedalo sehnat. Vlád'ovi docházelo palivo, tak jsme se raději vrátili do Nišiamy, tam načepovali benzín, a jeli po hlavní silnici směrem na jih.

Dojeli jsme až do města Kašiwazaki, které bylo samý neon, a v něm hledali hotel. Projížděli jsme ho, ale nic jsme nemohli najít, až pak jsme odhadli jednu budovu, že by to mohl být hotel a opravdu byl z řetězce Route Inn. Zaplatili jsme za něj více než 11000J, ale byl to náš první pokoj s postelí.

Došli jsme si na večeři kousek odtud do samoobslužné jídelny, kde měli na pultu plno jídel nandaných na talířích, Vlád'a si dal lososa a nějakou další rybu, já rybí karbanátek a salát. Vlád'a si dal i rýži, ale dali mu jí tak ohromnou porci, že zbylo i na mne. Vše nás nestálo ani 1300J. V restauraci každého návštěvníka celý personál sborově vítal a pak se s ním také sborově loučil.

V hotelu měli internet, chvíli jsme si s ním hráli a pokoušeli se připojit, nejtěžší bylo přinutit počítač, aby psal latinou. Po chvíli se nám podařilo dostat se na seznam, tak jsem zkusila odeslat nějakou poštu, psalo mi to ale, že mám chybu v adrese, i když jsem jí měla napsanou dobře. Tak jsem jí poslala jako odpovědi k nějakým dopisům, které jsem tu měla, a to se podařilo odeslat. Pak to šel zkusit Vlád'a, poslal mail do práce bez problémů a popsal jim barvitě místní záchody.

V televizi ukazovali záplavy ve středním Honšú. Jen kousek jižněji od místa, kde jsme byli včera, spadlo až 100 mm srážek a byly tam povodně a poškozené silnice.

4.9.

Ráno jsme vstali v 7 hodin a šli na snídani, tentokrát to bylo formou švédského stolu, mohli jsme si na talíř nabrat, co jsme chtěli. Měli tam párečky, výborný bramborový salát, uzenou rybu, zeleninu, polévku, rýži, k tomu čaj a džus. Takovéto stolování bylo podstatně rychlejší než předchozí den, takže jsme již v 8 hodin vyjeli na další trasu.

Jeli jsme po dálnici kus na jih a pak jsme zabočili směrem na Nagano. Mířili jsme k opicímú onsenu Jigokudani onsen u vesničky Nakano. Dostali jsme se tam jedine díky GPS v autě a Google Earth, ze kterého se podle snímků pozná umístění zajímavých lokalit. Díky tomu šlo místo onsenu lokalizovat na mapě GPS, protože jediná cedulka v angličtině byla až na konci města, takže jinak bychom byli ztraceni. Jeli jsme úzkou silničkou a dojeli až skoro k opicím. Zaplatili jsme za parkoviště a šli podél říčky proti proudu, pak cesta uhýbala do kopce do lesa a bylo to dost nejasné, protože před tím byla mapka, že tam má být nějaký Natur Trail, našťastí složení vracejících se lidí nám dokazovalo, že určitě nejdou z túry. Byla tam ještě druhá cesta pro pěší z města měřící 1,5 km.

Záhy jsme došli k pokladně a již jsme viděli první opice. Žijí tu v údolí kolem řeky, v místě, kde vyvěrají horké prameny, mají udělaný teplý bazének, ale teď v létě se jim do něho ani moc nechce. Zřízení od opic hodil do bazénku hrst žrádla, ale vlezly tam pouze 2 opice, ostatní to ignorovaly. Lidí si prakticky nevšímalý, když jsem se s nimi chtěla fotit, tak většinou zdrhly. Sešli jsme přímo k řece a pozorovali je, jak si vybírají blechy.

Při zpáteční cestě seděl na plechové nádrži osamocený opičák a Vlád'a chtěl pořádně záznam do neváhej a toč. Měla jsem opičáka trochu vyprovokovat, poklepala jsem na nádrž a on na mne vycenil zuby a vrhnul se směrem ke mně, uskočila jsem tak rychle, že jsem si zvrtila nohu.

Asi v 11 hodin jsme odjížděli pryč. V Nakanu jsme viděli louku plnou golfových hráčů, byla to asi výuka golfového držení a úderů, ale zřejmě bez míčků, protože jinak by se utloukli, byly tam totiž stovky hráčů. Přes město Shimbo jsme to vzali zkratkou – vedla tam okružní placená silnice s tunelem, chtěli za to jen 100J, tak to stálo za to.

Do Nagana to bylo pouze kousek, chtěli jsme tam vidět pouze olympijské stadiony. Napřed jsme sjeli k hlavnímu olympijskému stadionu, který byl vidět již z dálnice. Obejeli jsme ho, vyfotili přes rýžové pole a pak ještě zblízka, zaparkovali jsme u kolonie mobilhomů a hned na nás vyběhla nějaká Japonka, že tam nemáme parkovat. Řekli jsme jí, že chceme udělat pouze fotku, tak se nás ptala, odkud jsme a že bychom mohli jít do stadionu. Vláda měl zakreslené umístění stadionů na fotomapě z Googlu, ale zřejmě hlavní stadion zaměnil s dalším olympijským objektem, takže jsem hokejovou halu hledala na opačném konci města. Zjistili jsme, že se nám v jednom měřítku objevují na GPS významné budovy, tak podle toho jsme to již našli. Vedle ještě byla kongresová hala Civic Hall, kde se zrovna mělo něco konat, protože se tam sjíždělo plno aut. Hokejovou halu jsme pouze vyfotili a nafilmovali. Měli tam zajímavé kanalizační poklopy s olympijskými znaky. Chvíli jsme se vymotávali z města, ale celkem mi provoz na velikost města nepřipadal nijak hustý a dalo se tu jezdit docela dobře.

Vraceli jsme se opět směrem k pobřeží a najednou se zhoršilo počasí, projížděli jsme mlhou a mrholilo, mysleli jsme, že je to pouze v nejvyšších partiích hor, ale na dálnici už pak docela lilo, naštěstí jsme jeli skoro pořád tunely. V jednom úseku dálnice naopak vedla na pilířích po okraji moře.

Jeli jsme do Kanazawy a jelikož jsme ještě chtěli stihnout prohlídku zahrad, jel Vláda poměrně rychle. Najednou se za námi rozsvítil majáček na jednom autě, a již nás předjeli policajti a ukazovali, ať je následujeme. Zrovna tam byl pouze úzký odstavný pás, tak jsme za nimi jeli asi 2 km, než jsme zastavili. Policista chtěl doklady a pak řekl „speedy“ a ukázal dolů, říkal číslo, zřejmě stovku, pak se poroučel a měli jsme to pouze s domluvou. Jejich neoznačené auto odfrčelo, ale měli jsme pocit, že jsou stále kus před námi, tak jsme si netroufali jet zase rychle, ostatní jeli také nějak ukázněně. Po několika kilometrech jejich auto odbočilo a viděli jsme, že to byli opravdu ti policajti, jsou velice nenápadní, ale ostatní auta je poznají, asi mají antiradary.

Do Kanazawy jsme dojeli po 4. hodině a docela dobře se dostali k zahradám Kenrokuen, parkovalo se tam v patrových garážích. Zahrady byly otevřené do 6 hodin, tak bylo na prohlídku času dost. Dostali jsme u vchodu mapičku, podle níž jsme to skoro kompletně celé prošli. Byly tam 2 jezera, tekly tam potůčky, stříkal vodotrysk, mezitím spletité cestičky a většinou sestříhané keře. Zahrada má několik vchodů, dalo se přijít i z jiných stran. Měli tu také řadu velkých stromů, třeba borovic, a jelikož byly již trochu přerostlé a hrozilo jejich rozlomení, měly hlavní větve podepřené kůly, jedna borovice tak byla podepřená dokonce nad vodou. Uprostřed přírody byly různé kamenné oltáříky, posezení třeba v podobě lodě, občerstvení. Prošli jsme to v pohodě asi za hodinu a čtvrt.

Hned naproti zahradě stál královský hrad. Šlo se k němu po mostě přes hlavní silnici. Tam měli otevřeno také do 6 hodin, ještě něco zbývalo, takže jsme ještě proklouzli a už neplatili, i když tam zrovna dali plůtek, že se zavírá, akorát nám hlídač ukázal, že je otevřeno pouze do 6. Prošli jsme bránou s dveřmi okovanými železem s tepanými ozdobami do zahrady. Probíhaly tam nějaké rekonstrukční práce, ale šli jsme k hlavní bráně, prošli přes část zahrady, kde měli hlavně vysoké okrasné trávy a jezírka. Došli jsme až za hrad, kde někdo zrovna splášil hejno vran, tak létaly nad námi, hrozně krákoraly a sedaly si na hřeben hradu.

Pak jsme se vrátili bránou u hradu a mostem přes hradní příkop. Měli jsme na to jen něco přes ¼ hodiny a to hlavní jsme viděli.

Pak jsme ještě chtěli pokračovat kus po dálnici směrem na jih. Docela trvalo, než jsme se vymotali z města, protože tady byl nájezd netradiční, v každém směru byl samostatný, ne jako obvykle společný pro oba směry.

Jeli jsme až do města Fukui, kde jsme chtěli najít nějaké ubytování. Ale bylo to dost složité. Našli jsme jeden barák, kde měli napsáno hotel, seděl tam však nějaký chlápek a na jakoukoliv snahu o komunikaci reagoval „e“, nedalo se s ním vůbec domluvit. Další hotel byl obsazený, kousek naproti byl hotel Washington, ale na tom bylo hned vidět, že by byl hodně drahý, myslela jsem, že by tam Vlád'ovi mohli poradit, ale on tam nechtěl jít. Pak jsme zastavili u nějaké budovy, která mohla být hotelem, nebyl tam sice, ale člověk, který tam seděl, poradil Vlád'ovi hotýlek v postranní uličce, který bychom sami nikdy nenašli. Jenomže přijeli jsme k němu, měl rozsvícený vchod i recepci, ale nikde nikdo a nereagovali ani na zvonek. Chvíli jsme čekali a jeli opět dál. Zahnuli jsme k nádraží a přímo proti němu jsme poznali japonské znaky hotelu, ubytovali se v něm a stálo to jen 8.000J. Nádraží bylo supermoderní, vlaky jezdily v patře za okny, kdybych tam náhodou neviděla vagóny, ani bych nepoznala, že je to nádraží.

5.9.

Ráno jsme vyrazili asi o půl osmé, nasnídali jsme se za chvíli na odpočívadle na dálnici. Prodávali tam bagety plněné nudlemi. Jeli jsme po dálnici do Kjóta, kde jsme byli před devátou hodinou.

Rozhodli jsme se, že započneme naši prohlídku Kjóta u chrámu Ninnadži. Sice byl skoro na opačném konci města, než jsme sjeli z dálnice, ale průjezd městem byl celkem hladký.

U Ninnadži jsme zaparkovali na placeném parkovišti a šli dovnitř. Byl to vlastně císařský palác císaře Udy původně již z 9. stol. Zuli jsme si boty a prošli celý palác. Byly to většinou naprosto prázdné místnosti, na zemi rákosové rohože a na stěnách malby na dřevě, stěny byly většinou posuvné. Bylo to několik staveb navzájem propojených krytými spojovacími chodníčky. Mezitím byly zastřižované zahrady a na části kamínkový dvůr uhrabaný do vlnek. Tři babičky tam vydloubávaly plevel a nechávaly pouze mech. K paláci náležely zahrady Omuro Gošo, v nichž bylo několik staveb – pětipatrová pagoda, oranžový chrámeček, další chrámy s typickými prohnutými střechami. Střechy byly dřevěné jakoby šindelové, ale z velice drobných šindelů v hodně vrstvách a byly hodně porostlé mechem. Stavby byly zasazené do parku s pěknými stromy - s hodně huňatými borovicemi, javory s droboučkými listy a zakrslými sakurami.

Pak jsme navštívili vedlejší chrám, kde byla zahrada plná sedících soch různých Budhů a chrám byl ověšen lampiony. Za ním ležel malý hřbitůvek s dřevěnými destičkami s přáními pro zemřelé.

Po prohlídce jsme jeli do centra města, kde leží hrad Nidžó. Bylo to zvláštní, projížděli jsme městem plným mrakodrapů a paneláků a mezi tím jeden blok je oáza středověkého hradu Šóguna Tokugawy Iejasu z počátku 17. stol. Celý komplex hradu je obehnán hradbami a

vodním příkopem. Centrem jsou paláce Ninomaru, což je propojovaný přízemní soubor staveb, v nichž byly ložnice, audienční síň a obytné místnosti šóguna. V audienční síni vystavovali figuríny šóguna a jemu se klanících poddaných, v obytné části byl šógun a jeho ženy. Zařízení místností nebylo žádné, opět jen s malbami na stěnách. Ve spací části byla podlaha chodby vyrobena tak, že při chůzi vydávala mňoukavé zvuky, to aby spáče nikdo nepřekvapil. Ve stavbách se nesmělo fotografovat ani filmovat, což byl dosti diskriminační prvek a bohužel se tu vyskytoval poměrně často.

Stavby měly vyřezané zdobené štíty a okrasné vstupní malované brány. Venkovní chodby byly kryté posuvnými stěnami z hedvábného papíru s kostičkovou strukturou, vnitřní dveře byly opět posuvné většinou plné. Na to, že tu v zimě padá sníh a mrzne, byly tyto stěny dosti fórové, asi tu musela být hrozná zima. Okolo paláce byla krásná zahrada s jezírky, kamennými můstky přes vodu a ohromnými kameny na březích.

Prošli jsme do další vnitřní části hradu, která byla opět obehnaná vodním příkopem a velice mohutnými hradbami z velikých balvanů, uvnitř byly hradby řešeny jako stupně. V jednom rohu ohradní zeď rozšířili na donjon přístupný po schodišti, odkud byl pěkný výhled na celou zahradu. Uprostřed tohoto komplexu stál další přízemní palác. Zpět jsme se vraceli vnějšími zahradami, všechny stromy v parku byly bonsajovité, sice vzrostlé, ale poměrně zakrslé a s hodně zakřivenými větvemi. Končili jsme asi v jednu hodinu.

Pak jsme se přesunuli do čtvrti Higašijama, kde se zachovaly původní japonské domy, jinak je celé Kjóto panelákového stylu. Čtvrť leží ve svahu tvořena většinou patrovými dřevěnými domky, v nichž skoro všude byly různé obchůdky se suvenýry – keramikou, vějíři, sladkostmi a tričky. Vláďa si hned jedno koupil, protože do té doby jsme žádná trika neviděli. Já si koupila vějíř za 1000J. Došli jsme až k chrámu Kijomizu, který začínal oranžovou dřevěnou bránou, za níž bylo několik drobnějších staveb. Vlastní chrám stál na pokraji srázu a byl podepřen mohutnou dřevěnou konstrukcí. Za chrámem se mačkaly svatyně a několik obchůdků, kde se daly koupit různé léčivé amulety, event. vyplnit přáníčka na dřevěné destičky pro splnění proseb. Také tam byly zapuštěné 2 kameny, mělo se jít od jednoho k druhému se zavázanýma očima a v případě úspěchu slibovali štěstí v lásce. Od chrámu jsme šli k dosti zdevastované pagodě na protějším svahu, a pak jsme se vrátili přes pramen zázračné vody (Kijomizu znamená čistá voda), z něhož lidé, většinou mládež, pili pomocí mističek na dlouhých klacích.

Od chrámu jsme se pustili tzv. Kamennými uličkami Sannenzaka (tříletý svah) a Ninenzaka (dvouletý svah), které jsou památkově chráněné. Viděli jsme ohromnou sedící sochu Budhy věnovanou padlým vojákům ve 2. světové válce, nad níž byl vybudován nějaký nový komplex, my však sešli k dřevěné pagodě Jasaka. Chodily tu dost často dívky oděné do tradičních kimon, zřejmě místní gejši = geiko (děti umění) – pohybovaly se hodně srandovně drobnými krůčky na patrových dřeváčcích. Koupila jsem si tam batikové zástěrové zavazovací šaty.

Ještě jsme se chtěli podívat na hřbitov, který tu měl být hned vedle, ale nevedla k němu žádná cesta, byl tu totiž dosti velký výškový rozdíl. Vyjeli jsme tedy z parkoviště (platili jsme hroznou cenu 1800J, platilo se totiž 300J za každou i započatou hodinu) a podle ortofotomapy našli odbočku ke hřbitovu mezi dálnicí, hlavní silnicí a odbočkou do Higošijamy. Cesta byla velice úzká a u hřbitova se ještě zúžila, našťestí tam bylo maličké zákoutí, kde se Vláďovi podařilo s mým ukazováním auto otočit. Hřbitov je strašně rozsáhlý, je tu jeden pomník na druhém, většinou jsou to malé obelisky popsané japonskými nápisy, před nimiž jsou většinou kovové kulaté tyče s otvorem pro oheň, kytky tu nejsou a ani tu nikdo nebyl. Pak již jsme se rozhodli opustit Kjóto a kousek si najet na zítřek.

Vrátili jsme se na dálnici a jeli po ní směrem na Osaku, byl velice hustý provoz a auta se tu sjížděla ze 4 pruhů do 3, proto byla zácpa a jeli jsme krokem, Japonci se ale velice disciplinovaně spojovali do zipů. Pak mělo být křížení dálnic před Osakou a byla opět avizována kolona, tak jsme ve městě Iwazaki sjeli z dálnice. Ještě z ní jsem viděla hned vedle hotel, tak jsme tam zabočili. Bylo tam hotelů několik, my si vybrali hotel X-ing, kde inzerovali, že mají ceny již od 3.900J. Paní v recepci neuměla ani slovo anglicky, ale ukázala Vládovi pokoj, měli tu pokoje 4 kategorií, jejichž ceny se dost lišily.

Když jsme pak dorazili se zavazadly, paní byla překvapená a ukazovala spaní, naznačila, že přivede někoho, kdo umí anglicky. Přišel jeden chlapík a neuměl o moc víc než já. Snažil se nám vysvětlit, že tu mají ceny podle doby, kterou tu budeme, za celou noc účtovali nejvyšší sazbu, mělo to stát 12 000J.

Chlapík nás vzal na pokoj, večeri jsme měli v ceně + jeden nápoj, tak jsme si objednali ze 4 možností nudle, rýžové kuličky a pivo. Ukazoval nám způsob platby – přímo u východu z pokoje je kasírovací stroj na peníze i na kreditky, platí se při odchodu. Říkal nám, že je to Stay Hotel, došlo nám, že asi hodinový hotel. To jsme tedy koukali. V pokoji bylo jedno veliké dvojlůžko, veliká plochá obrazovka, plná lednička s přihrádkami s pivem a dalšími nápoji. Daly se vyndat na zmáčknutí knoflíku a připočítalo by je to k účtu. Pak tu ještě byl box s různými potřebami – ponožkami, kalhotkami apod. Místnost byla bez oken, pouze na jednom místě za zašupovací stěnou byl jakýsi nouzový výlez a návod, jak se spustit po laně. V koupelně byla tapeta se srdíčky a k dispozici pleťové vody, čistící mléko a voňavky.

V místnosti bylo masážní křeslo, tak jsem se nechala masírovat dle nastaveného programu masírování. Bylo to jak živý masér, bralo mne to na krční páteři, okolo celé páteře, volilo různé masérské techniky. Po večeri jsem si dala koupel v masážní vaně s jakuzi, do níž jsem si dala pěnu a nechala se masírovat vodou v bublinkách.

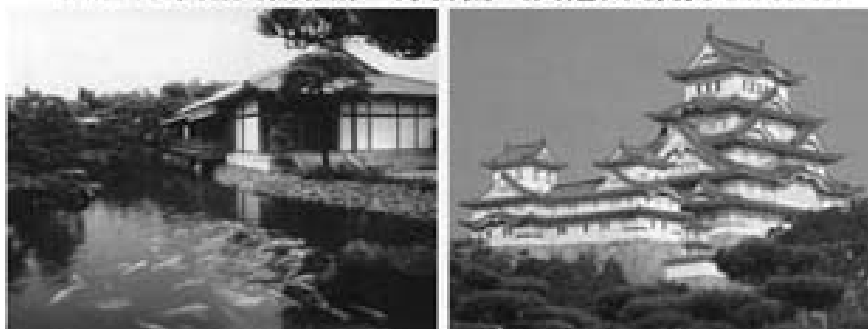
Vlád'a byl dole pro klíč, protože u dveří nebyl a chlapík říkal, že ho nepotřebujeme. Pak se nemohl dostat dovnitř, protože odemknout to nešlo, zevnitř klikou také ne, musela jsem zmáčknout tlačítko nad dveřmi. Ve hlavách postele bylo centrální zhasínání všeho a objevili jsme tam vibrátor a preservativ.

6.9.

Ráno nám na minutu přesně přinesli objednanou snídani, která byla také v ceně, pouze dodali studené čaje místo teplých. Vlád'a nechtěl platit kreditkou přes automat, kterému nerozumí, tak přivedl tu babiznu z recepcce. Ještě že tak, protože naše kreditky to odmítalo, tak jsme museli do automatu nacpat hotové peníze.

Jeli jsme do města Himedži vzdáleného asi 80 km, ale projížděli jsme okolím Osaky a tam to bylo hrozně ucpané, tak jsme to jeli dlouho. Himedži bylo nečekaně veliké město, ale vedly nás naštěstí ukazatele. Naším cílem byl hrad a tak jsme zastavili na parkovišti u něj. Muselo se jít kus podél vodního příkopu a pak za hradbami to bylo taky ještě pěkně daleko. Koupili jsme si kombinovanou vstupenku do hradu a zahrad, nestálo to ani moc, jen 710 J.

国家 姫路城・好古園 (共通入場券) 091491

Pak jsme šli podle směrovek, prošli jsme vějířovité zdi, což byly chodby po západním opevnění, bylo tam i bydlení princezny Sen ve Věži marnosti. Pak jsme již šli do vnitřního

hradu, který byl šestipatrový, nahoru se postupně zužující se zdobnými střechami a štíty. Ve spodních patrech byly vystavené různé předměty – ohromné pušky, zbraně, válečnické obleky. Vylezli jsme až nahoru, kde byla malá svatyně a jako dar tam byly lahve vína. Dolů se šlo po jiných schodech než nahoru, měli tam dřevěný model konstrukce hradu a plastický model starého Himedži ze 16. stol. Celý hrad se procházel bez bot a každý si nesl boty ve vyfasovaném igelitovém pytlíku. Pracovalo tam několik rovnačů pytlíků, kteří pytlíky urovnávali a dávali k opětovnému použití.

Hned vedle byla zoologická zahrada, ale my jsme se přesunuli do zahrad Koko – en, které byly naproti parkovišti. Bylo to několik zahrad japonského typu oddělených zdmi a propojených jednotlivými brankami, takže se musela absolvovat poměrně složitá trasa. Měli tu jezírka s ohromnými barevnými kapry, kameny, zakrslé stříhané stromy a keře, pár stavbiček jako třeba čajový domek nebo altány. Jedna zahrada byla rozdělena dřevěnými ploty ze svazků proutí.

Po poledni jsme pokračovali opět po dálnici směrem na Okojamu. Zastavili jsme se na oběd na dálničním odpočívadle v bufetu. Byly tu stoly v pásech a mezi nimi ohrazený koridor pro obsluhu. Muselo se ale předem si na automatu namačkat, co chceme. Jen u pár jídel byly obrázky, tak jsme podle nich vybrali – Vlád'a menu, já nějaké kousky s nudlemi. Odevzdali jsme nesrozumitelný lísteček obsluze a ta nám za chvíli přinesla jídlo. K tomu byl zdarma dostatek ledové vody.

V Okojamě je údajně jedna ze tří nejkrásnějších japonských zahrad Korakuen. Mě ale osobně se líbila více ta v Himedži. Parkoviště bylo podél zdi zahrady a my stáli až skoro na konci, protože zkraje bylo vše obsazené. Kupodivu zde bylo parkování zadarmo, ani vstup do zahrad nebyl příliš drahý.

Zahrady jsou poměrně rozsáhlé, jejich středem je rozeklané jezírko s ostrůvky a nad ním ční kopeček s vyhlídkou a altánkem. Druhé jezírko bylo celé zarostlé něčím, co vypadalo jako lopuch a mělo plody jako kroupka – snad to byly lotosy. Ze zahrady byla vyhlídka na hrad na protějším břehu, kterému přezdívalí Havraní, protože je černý, jinak je dost podobný tomu v Himedži. Z jedné strany je zahrada lemována bambusovým lesem, pak tu byly plochy různých rostlin, třeba zakrslých palem, měli tu dokonce rýžové políčko.

Z Okojamy jsme jeli po dálnici na ostrov Šikoku. Vede tam asi 16 km dlouhý most Seto Omaši, který využívá ostrůvky mezi hlavními ostrovy, je společný pro vlak (který jezdí dole) a auta. Zhruba uprostřed na ostrůvku Yoshima je parkoviště, dá se z mostu sjet a kochat se mostem, jsou zde úžasné dopravní konstrukce. Skoro celý ostrůvek je využit pro parkování, na jedné straně je parkoviště s běžným servisem, na druhé straně restaurace. Most byl báječně osvětlen, viděli jsme na něm jet vlak. Při výjezdu na ostrov Šikoku jsme se ale prohnuli, zaplatili jsme 4.100J, což na poměrně krátkou vzdálenost bylo hodně, zřejmě byl most připočítán.

Na Šikoku jsme sjeli z dálnice, našli krám a nakoupili piva a večeri z mikrovlnky. Chtěli jsme jet kousek mimo dálnici, ale to se prostě nedá, je tu jeden semafor za druhým a hrozně hustý provoz. Tak jsme opět najeli na dálnici a jeli jsme po severním okraji ostrova až do města Taio, kde jsme se hodlali ubytovat. První hotel kousek od dálnice byl opět hodinový, což už jsme snadno identifikovali, ve druhém hotelu ženská neuměla ani slovo anglicky a

neměla vůbec zájem nás ubytovat, jen mávla rukou ať jedeme do dalšího hotelu, který byl vidět. Možná si myslela, že by pro nás nebyl dost dobrý, protože byl japonský bez postelí, ale asi spíše byla líná. Druhý hotel Route Inn vypadal dost honosně, ale cena byla v normě a mladé recepční, i když nebyly jazykově moc vybavené, se snažily.

Opět jsme použili internet, až doma jsem se dozvěděla, že ode mne dorazily pouze čtverečky.

7.9.

Vstávali jsme před sedmou a šli na snídani. Byl to opět švédský stůl, skoro stejného složení jako předevcírem. Ač byla neděle, byli na snídani převážně samotní chlapi, zřejmě pracovně.

Vrátili jsme se opět na Honšú. V těchto místech je Šikoku a Honšú spojeno mosty vedoucími přes 6 ostrovů mezi nimi. Na ostrově Kirikawa jsme sjeli, podívali se na most a z něj vedoucí estakády zespoda a koukli se na místní pláž, na které však byli pouze rybáři. Okolo jsme viděli spoustu dalších ostrovů, které vypadaly jako jednotlivé hřebeny. Na jednom ostrově naše GPS ještě neměla dodělanou dálnici, tak jsme jeli v prostoru, když se náhodou chytla nějaké silničky, hlásila pozor zatáčka.

Sjeli jsme na Honšú, ale tam bohužel chybí propojení dálnice směrem k pobřežní dálnici Sanyo. Jeli jsme dle ukazatelů na Hirošimu, ale po chvíli se to změnilo na silnici a na dálnici jsme museli uhnout a přejet přes kopce. Pak již cesta ubíhala rychle, jen jednou jeli policajti – tentokrát v označeném voze, a celá kolona poslušně dodržovala rychlost do té doby, než uhnuli z dálnice.

Před dvanáctou hodinou jsme byli ve městě Shioya, odkud jezdí trajekty na ostrov Mijadžima, kam jsme chtěli jet. Nedařilo se nám zaparkovat, všechna parkoviště byla obsazená a stejně hodně drahá za 1000J. Nakonec jsme zaparkovali o kus dál u obchodu Lawson a bufetové jídelny zadarmo.

Lístek na ostrov stál pouze 170J, jezdilo to po ¼ hodině. V průvodci psali, že na ostrově žijí krotcí jelínci, ale že budou hned před přístavem, nás nenapadlo. Chtěla jsem se s jelínkem vyfotit a on se mi vrhl do kapsy a ukousnul mně kousek letáčku o ostrově, jen stěží jsem to zachránila. Hned u přístavu nás zaujala jídelna, kde měli vystavená jídla i pivo v půllitru (až později jsme zjistili, že umělé). Vevnitř to bylo klimatizované a obsluhovaly dvě staré babky. Ukázali jsme na to, co jsme si vybrali – Vláďa mořské potvory, já takový kariguláš s rýží, protekčně jsem dostala lžící, asi proto, že to bylo s omáčkou.

Pak jsme šli po nábřeží k hlavnímu chrámu Icukušima. Proti němu osově je v moři umístěna dřevěná brána Torii, která je asi nejfotografovanější objekt Japonska kromě hory Fudži. Na nábřeží bylo plno soch buddhistických lvů a oltářků.

Chrást byl dřevěný, oranžově natřený na kůlech nad mořem, při odlivu pod ním bylo spíše bahno. Bylo to několik budov spojených plošinami a krytými chodbami. Platilo se do něj vstupné 300J a mohlo se jím projít pouze jednosměrně, vycházelo se na druhé straně. V hlavní svatyni právě proběhla svatba a svatebčani se na mole shromáždili k focení. Nevěsta měla silně nabílený obličej a vypadala jako obrázek, na sobě měla kimono a srndovně cupitala v dřeváčcích, bylo vidět, že je jí to cizí. Tak otráveného ženicha jsem ještě neviděla.

Společná fotografie dala spoustu práce – byli tam tři rovnači, posunovali umístění lidí, rovnali puky na kalhotách a záhyby sukně, upravovali posez.

Pak jsme se rozhodli jít na nejvyšší horu ostrova Misen. Vede na ní lanovka, ale od břehu vůbec není vidět a musí se k ní jít celkem daleko. Nahoru to stálo 1000J, napřed se jelo malými kabinkami pro 6, které byly velice nízké a Vlád'a se pěkně praštil, pak jsme přesedli do zavěšené gondoly pro asi 40 lidí, které jezdily pouze dvě proti sobě. Vznášely se nad hlubokým údolím s pohledem na moře. Končilo se na kopci Shishiiwa, odkud byla krásná vyhlídka na okolní ostrovy. Hlavním cílem však byla hora Misen vysoká 535 m, lanovka končila o 100 m níže a ještě se cestou klesalo, takže jsme museli vystoupat asi 150 m. Bylo to dost náročné, ale stálo to za to. Pod vrcholem je několik chrámků, vrcholek je tvořen ohromnými balvany a stojí tam dvoupatrová

betonová vyhlídková plošina. Pod ní bylo malé občerstvení, dali jsme si vodu s horskou přírůžkou. Dolů jsme šli pěšky, chtěli jsme jít cestou ke chrámu Daišoin, ale pod lanovkou nám hlásili, že je tato cesta zavřená. Tak jsme použili cestu nejbližší lanovce, která měřila 1,8 km, ale cesta měla hodně prudký spád, bylo to plné dosti vysokých schodů, nahoru bych to jít nechtěla, přesto jsme potkali jednu Japonku, která to nahoru zdolávala velmi rychle.

Na ostrově se nesmí kácet stromy, tak je jich tu řada padlých, jenom ty jdoucí přes cestu přerážnou. Nesmí se tu ani rodit ani umírat, ale jak se to dá zařídit, nevím.

Sešli jsme dolů a šli ke chrámům Daišoin, byli jsme jedni z posledních návštěvníků, i když ještě nebylo ani 5. Za námi zavřeli hlavní bránu, vycházeli jsme boční. Chrámy stály ve svahu, vedly k nim vysoké schody a vedle nich byl parčík tvořený celý malými sochami Budhů, bylo tam plno sošek zapojených do krajiny, reálné sochy bohů, socha starce s dlouhým nosem, nebo kulatí bůžkové ve stylu opic nevidím, neslyším, nemluví.

Sešli jsme dolů, ještě jsme míjeli 5 patrovou oranžovou pagodu. K přístavu jsme procházeli obchodní uličkou, která přes den byla zakrytá plachtami, nyní je stahovali a krámy většinou zavírali. Již cestou nahoru jsme koupili maňáska krotkého jelínka, dečku pro babičku a 2 trička. Čekali jsme na loď chvíli a vrátili se na pevninu (což je v tomto případě diskutabilní).

Rovnou jsme nakoupili v krámu Lawson u parkoviště. Piva a hotových jídel tu mají ohromný výběr, ceny se pohybují od 300 do 500J, je to výhodné stravování a dá se to při koupi ohrát.

Jeli jsme rovnou do centra Hirošimy, vede tam dálniční by-pass, tak se to dalo ujet poměrně rychle, dojeli jsme až k parku Míru a nedaleko něho hledali hotel, záhy jsme jeden našli a to hotel Toyoko Inn. Vlád'a chtěl dvoulůžkový pokoj, potvrdili mu cenu 12000J, ale pak začaly problémy, při parkování před hotelem se pod autem zvedla taková zarážka, která mohla padnout až po zaplacení, Vlád'ovi se to nelíbilo, pak recepční řekla, že můžeme parkovat na hotelovém parkovišti za 500J. Vyjeli jsme tam a bylo to parkoviště s výtahem, auta byla uložena nad sebou na roštových plošinách. Recepční se ale najednou začala divit, že chceme dvoulůžkový pokoj, že Vlád'ovi dala jednolůžkový a že budeme muset doplatit za jiný. Vlád'a tedy prohlásil, že to nechceme a pojedeme jinam. Vzali to s klidem a ještě nám dali mapu města s hotely. Jeli jsme směrem k nádraží, kde se dá najít levnější ubytování. Záhy jsme se ubytovali v hotelu Via Inn, ležícím hned u nádraží, platili jsme opět i za auto, protože parkovalo za plotem na patrových roštových zakladačích. Dohromady to stálo 10000J.

Šli jsme se ještě večer projít, chtěli jsme se podívat do nádraží, ale dovnitř nemohla proklouznout ani myš, protože se procházelo přes turnikety, lístek procházel čtečkou a ještě tam byl jeden hlídač, který se klaněl a asi děkoval za to, že cestující použili dráhy. V nádražní

budově v horních partech byly obchody a osvěžovny. Prošli jsme ještě kus ulice, ale otevřené byly jediné herny, které byly strašně přezdobené, byl v nich hrozný rámus a stovky automatů.

Dnešní den mne docela zmohl.

8.9.

Ráno jsme posnídali v bufetu u hotelu, kde měli snídaňové menu s toustama. Měli jsme to jen kousek k parku Míru, tak jsme tam dojeli – jako památník tam zůstaly zbytky budovy bývalé prefektury, což byl jediný barák v těsné blízkosti výbuchu, který zůstal alespoň částečně stát. Nahoře má kovovou žebrovanou kupolovou konstrukci. Ostatní monumenty stojí na ostrově s parkovou úpravou. Je tu památník obětem, který má podobu moderní pagody a sedí na ní holubičky. Dál je tu památník dětí, okolo něhož jsou stojany ověšené barevnými papírovými řetězy. Pak je zde velké vizitor centrum, kde je přesně zdokumentované shození bomby (tam jsme ale nešli) a v průhledu je další památník ve tvaru plachty traperského vozu a věčný oheň. V parku je také označeno přesné místo dopadu bomby, je tam zatravněný kopeček a na něm malý památníček. Ke konci ostrova stojí vysoké hodiny a každý den v 8:15, tj. v době dopadu bomby, hrají melodii.

Z Hirošimy jsme vyjeli dost hladce. Jeli jsme opět po by-passu a vyjeli jsme na dálnici v místech, kde jsme včera sjížděli k ostrovu Mijadžima. Pokračovali jsme směrem na Kjúšú, což bylo asi 150 km. Mezi Honšú a Kjúšú je poměrně úzká úžina, zastavili jsme se před ní a podívali se na spojovací most.

Na Kjúšú jsme jeli směrem na Beppu. Tam již nebyla dálnice, tak to šlo velmi pomalu, pak kousek asi 15 km byla placená silnice, ale nebylo to nic moc, jedním směrem byl pouze jeden pruh, chtěli za to 400J, připadalo nám to hrozné, za co chtějí platit. Asi 35 km před Beppu jsme opět najeli na pofiderní dálnici, místy byla jednopruhá, ale jelo se na ní přeci jen rychleji než na normální silnici.

Z dálničního odpočívadla byla na Beppu pěkná vyhlídka. Rozhodli jsme se, že se nejprve podíváme na kopec Kintetsu nad Beppu. Vedla tam veliká kabinková lanovka s průvodkyní, která cestou poskytla výklad v japonštině. Vystoupali jsme do výšky 1300 m.n.m., 25 m jsme ještě vystoupali k vrcholu. Byli tam různí kamenní bůžkové – pro štěstí, pro lásku, úspěch apod., ale hlavně krásná vyhlídka dolů na moře.

Sjeli jsme do města a ubytovali se přímo v centru ve čtvrti Kannawa – což je centrum geotermálních aktivit, v hotelu Oiši, byl to hotel japonského stylu a Vlád'a ukecal slevu. Přímo z okna jsme měli vyhlídku na různé dýmy, které tu kouřily na mnoha místech. Šli jsme se ještě projít. Šli jsme k tzv. jigokům, v překladu vroucí pekla, což jsou zahrady s jezírky a horkými vývěry, která mají názvy podle barvy jezírek. Bylo již k 6. hodině, šli jsme směrem, kde měly být, a ocitli jsme se ve slepé uličce. Najednou jsme vedle uviděli ohrady s plameňáky a další klece. Zjistili jsme, že se tam dá projít dřevěnými vrátky. Ocitli jsme se zadarmo v Yama Jigoku, což je Horské peklo. Byla tam mini zoo – měli tam hrocha, plameňáky, osly a ptáky, jinak tam ale byly parádní čmoudy a drobné gejzírký, dalo se skoro až k nim.

Nejednou po nás nějaký chlapík chtěl lístky a Vlád'a mu ukázal, kudy jsme se dostali dovnitř. Když něco mlel, že bychom měli platit, dal mu Vlád'a 200J, venku jsme pak zjistili, že se platilo 400J za jednoho. Ostatní jigoky zavíraly již v 5 hod. a nebylo do nich vidět.

Pak jsme procházeli městem po jakési pěší zóně. Skoro vše tu bylo zavřené, ale zapadli jsme do jedné hospody, kde měli vystavené pokrmy. Nikdo tam nebyl, udělali nám jídlo podle výběru z výlohy. Pak přišli 2 dědci a dali si pivo a pak saké, tak jsme mysleli, že to nebude tak drahé, ale pivo stálo 600J. Již se setmělo a svítily jen různé podniky, bylo tu plno veřejných lázní v různých cenových úrovních od 100 do 1000J, ale vše bylo v japonštině, tak jsme to mohli pouze odhadovat. Večer jsem si zašla v hotelu do onsenu, měli ho tu jako přírodní bazén, okolo něhož byly veliké kameny, uprostřed vyvěral bublající pramen. Bylo to

hrozně horké, musela jsem si pomalu zvykat. Bylo to provizorně zastřešené a okolo ohražené laminátem, aby sem nebylo vidět. Na pokoj nám přišla stlačka, která připravila ležení.

9.9.

Ráno nás lehce zaskočili, jednotná snídaně byla přichystaná u nízkých stolečků a museli jsme sedět na zemi. Vláďa měl problém sedět na patách, tak mu servírka ukázala, že může sedět s nohama na stranu. Ještěže jsem sebou měla malé lžičky, jinak bychom jedli hůlkami. – byla rýže, mořské řasy, kysaná zelenina, tofu, uzená ryba. Skoro všichni přišli na snídani v kimonech a jeden Japonec si při jídle pěkně krknul. Holt tu panují jiné mravy. Taky nevím, zda se tu nekývá obráceně, protože když jsme kývli, že chceme vodu, nedostali jsme nic.

Dopoledne jsme šli navštívit další Jigoky. Yama jsme navštívili již včera, dnes jsme šli napřed do Širaike Jigoku, tj. Bílé peklo, v němž bylo jedno jezírko a ryby v akváriích. Další bylo Oniyama Jigoku, kde měli kromě hlavního horkého jezírka krokodýlí farmu od nejmenších po jednoho obrovského. Měli tam i vycpaného krokodýla a krokodýlí kostru. Byla tam i socha červeného čerta, u kterého se fotil Vláďa.

Asi nejkrásnější je Umi Jigoku (Mořské peklo), je největší, mají tam veliké jezero a na něm viktorie královské a lekníny všech možných barev. Do malého vroucího jezírka s výrony kouře ponořují vajíčka v košíčcích na prutu, aby se uvařila. Kromě toho tam byly tři postupně se zmenšující brány Schriny a dva chrámy. Také bylo možné si vykoupat nohy, což jsem učinila. Byly tam dřevěné lavice a okolo mělký bazének, na několika místech tam byly na dně kaménky na masáž nohou. Vše bylo začleněno v krásné japonské zahradě.

Pak jsme šli do Oniishibozu Jigoku (hlava mnicha). Tam převládaly bazény s klokotajícím šedivým bahnem jako latex. Taky tu vyvěrala pára mezi kameny žlutými od síry. Potůček měl celé vybetonované dno a z něho vykukovaly kulaté valounky. Měli tam opět bazének na máčení nohou, tentokrát daleko hezčí než předchozí – elipsovitého tvaru, uprostřed zeleň, okolo sklápěcí sedačky a dno bazénku tak, že po posazení se mírně pokrčené nohy opřely o svažující se dno.

Za vstup do jednotlivých jigoku se platilo 400J, i když velikostí byly celkem neporovnatelné. Dala se koupit společná vstupenka do všech 7 pekel za 2000J. My si jí nekoupili, protože jsme byli ve 4 a včera v jednom načerno (a dvě byly dost stranou). Na závěr jsme šli do Kinryu Jigoku, který ale není součástí pekel, tedy ani společné vstupenky a

stojí jen 200J. Vstup do něj vypadá jako chrám, uvnitř je skleník s banány, drak chrlící páru a veliká socha Budhy se dvěma démony.

Pak jsme jeli do čtvrti Myoban, kde mají být nejstarší místní lázně. Je tam plno chatiček respektive pouze doškových střech, které používají jako sauny. V některých jsou bazény a pronajímají je za 1500 – 2000J. Pokračovali jsme k zajímavým stavbám na svahu, ale byl to onsen a platilo se tam 800J. Paní u kasy nám ukazovala, jak to tam vypadá – koupalo se tam ve venkovních bazéncích (zvláště pro muže a ženy), ale vzhledem k tomu, že bychom si museli půjčit ještě ručník a malý ručnickýk na mytí, stálo by to přes tisíc jenů na poměrně krátkou dobu, tak jsme tam nešli.

Jeli jsme raději do města a chtěli v bance vyměnit eura za jeny. V první bance měli pouze dolary a poslali nás jinam, údajně tu eura má pouze omezený počet bank. Pak jsme se ještě byli podívat na kopci nad městem, kde byl vidět pěkný chrámeček. Mělo se tam platit vstupné dovnitř, ale jelikož jsme nevěděli za co, tak jsme si to pouze vyfotili a jeli k moři.

Pobřeží zde není nic moc, přístav obyčejný, vyhlídková věž, kousek pláže a místo nábřeží betonové valy a úzká ulička za paneláky. Ale asi je to z praktických důvodů, vlny tu jsou zřejmě někdy ohromné. Vláda měl z Google vyhlédnuté místo kus na jih od města, kde byl vybudovaný umělý poloostrov, který vytvořil krytou zátoku na koupání. Nikdo se ale nekoupal, tak jsme také nešli, i když tu byly v budově sprchy a skříňky na uschování věcí. Na konci poloostrova stála nějaká stavba, okolo níž parkovalo plno aut, snad delfinárium.

Jeli jsme do města Oita a odtud pokračovali do vnitrozemí do hor. Silnice byla zpočátku velice úzká a klikatá, ale stavěli tam novou širší a kousky již byly hotové. Za městem Asaji se to zlepšilo a po 4. hodině již jsme byli pod horou Aso. Je to kráter v obrovské kaldeře, která má obvod 120 km. Hora Aso, respektive jeden z jejích vrcholů Nakadake, měla být naším zítřejším cílem. Byl k ní však druhý přístup od severu, tak jsme to jeli prozkoumat. Ke kráteru jezdila lanovka, ale zrovna vyjížděla předposlední, tak by to nahoře bylo na otočku, tak jsme to nechali na další den. Pod stanicí lanovky stojí bílé čedí se zlatou sochou sedícího Budhy. Hory byly pěkně osvětlené, kontrastovaly hluboké kaňony a kostrbaté vrcholky.

Před výjezdem na hlavní silnici v městečku Bochu stála socha Budhy a u ní objekt vypadající jako kostel, ale dle obrázků u vchodu to bylo muzeum a opět se tam platilo.

Pak jsme vyrazili hledat hotel. V prvním asi nechtěli ubytovávat cizince, protože byli velice nepřístupní a tvrdili, že oni jsou plní a jiný hotel tu není. O kus dál byl Viktoria resort, tam však chtěli 18000J za pokoj, to bylo na nás moc, kousek směrem do hor byl Joung Hostel, ale ten se Vládovi nelíbil, tak jsme pokračovali směrem na městečko Aso. Cestou jsme zastavili u dvou hodinových hotelů, asi bychom je docela brali, ale byly naprosto opuštěné. Jen tam byly otevřené garáže a z nich byl přístup na chodbu a člověk mohl do pokoje stejného čísla jako garáž, platilo se opět automatem u dveří. Cena zřejmě poměrně nízká, ale bez obsluhy bychom to těžko zvládli. Pak byl opět nějaký resort, ale tam neubytovávali a další hotel byl u golfového hřiště a chtěli tam opět 18000J. Byli tam ale hodně akční a zavolali nám do hotelu Arden nedaleko, kde měli mít volno.

Sice nám napsali špatně jméno hotelu a zakreslili nesprávně na mapičce, ale našli jsme to a stálo nás to 11000J. Na večeři jsme byli posláni do samoobslužné restaurace hned vedle, kde si člověk navolil jídlo, vložil peníze a vypadl mu lístek s jídlem, které pak vyfasoval. Naštěstí tam jedna servírka uměla docela slušně anglicky, tak nám poradila. V 8:00 hodin však v restauraci chcíp' pes a zavírali. V tomto objektu byl i onsen a chodilo tam řada lidí v kimonech s ručníky, i když se tam asi platilo. Já jsem si zašla zadarmo do onsenu přímo v hotelu, kde byl bazének vevnitř a pak otevřená dvě jezírka. Bylo tam pár holek a velice pečlivě se myly sprchou vsedě.

10.9.

Ráno jsme měli na snídani švédský stůl japonského typu. Krátce po sedmé hodině byla jídelna narvaná a v 7:30 již tam nebyla ani noha. My vyrazili ke kráteru Nakadake, kam jsme

dorazili asi v 8:30. Ráno jsme vrchol viděli z okna, byl úplně jasný, ale již se začalo zatahovat. Je to činná sopka a vychází z ní neustále kouř. V průvodci se psalo, že k ní vede lanovka, ale souběžně s ní je tu i placená silnice, která vychází výrazně levněji (silnice 560J za auto, lanovka zpáteční lístek pro 1 osobu 1000J). Na vrcholu sopky je několik betonových bunkříků a výstražný systém, upozorňující na případné nebezpečí výbuchu. Dá se dojít na okraj kráteru, je krásně barevný, zevnitř se kouří a na dně je zelené asi sírné jezírko. Vedou tam betonové cestičky, je možno udělat okroužek a prodávají tam kameny, pemzu a síru. Počasí se zhoršovalo, z jihu se dle předpovědi hnal tajfun.

Když jsme dojeli k Sopečnému muzeu kus pod horou, vršek již nebyl vidět. Prohlédli jsme si expozici v muzeu (840J za os.), zobrazovali tam průběh všech erupcí této sopky, vývoj jejího tvaru, geologické složení. Také bylo možné si na videu pustit různé veliké erupce ve světě, např. výbuch Sv. Heleny. Byla tam mapa světa se sopkami, mapička okolí s obrázky dalších sopek apod.

Pak již jsme jeli dolů z hor a ve městě Kumamoto najeli na dálnici a jeli na jeden zátah až do Osaky, což bylo 800 km. Jeli jsme po dálnici Čugoku, vedoucí prostředkem Honšú, která byla skoro nepoužívaná a prázdná. Díky tomu jsme jeli poměrně rychle, dlouhou dobu jsme jeli za šíléným kamionem, který jel neustále 120 – 130 km/hod., a doufali jsme, že chytanou spíše jeho než nás.

Měli jsme v plánu ubytovat se někde na okraji města u monorailu. Sjeli jsme z dálnice a chtěli jet na Suitu, kterou jsem našla v síti osackého metra i v mapě. Vláďa však uhnul na dálniční odbočku a hrozilo, že se opět ocitneme na placené dálnici. Naštěstí jsme tam našli těsně před placárnou únikovou silnici. Celkem záhy jsme našli jeden hotel, ale byl obsazený. Z něho nás poslali do hotelu Hankyjú, který byl také velice dobře položen, ale tam bylo také plno. Odtud nás poslali směrem na Esaku, dojeli jsem tam, nějaký hotel by snad byl, ale vůbec se tam nedalo zastavit, tak jsme jeli dál a dál a projížděli velikou část města a žádný hotel neviděli. Našli jsme jeden hodinový, ale tam se s Vládou vůbec nechtěli bavit. Nakonec jsme skončili v hotelu Kadoma Terminal Hotel. Ani jsme netušili, že je také výborně položen – byl na konečné stanici monorailu. Po Osace jsme marně hledali asi dvě hodiny, tak jsme šli spát dost pozdě.

11.9.

Tento den jsme chtěli věnovat průzkumu Osaky. Nechali jsme auto kousek od hotelu na hlídaném parkovišti (bylo pěkně drahé, po návratu jsme platili 2800J). Šli jsme na monorail, chtěli jsme si koupit celodenní jízdenku na veškerou MHD, ale zjistili jsme, že na monorail to neplatí, tak jsme si na něj koupili samostatnou jízdenku – kupuje se to přes automat, poprvé nám to slečna z informací musela ukázat, pak jsme to již zvládali sami. Člověk si najde, kam chce jet, u toho je napsáno, kolik to stojí, vhodí do automatu peníze a nacvaká požadovanou částku a vyjede mu lístek. Lístek se pak nechá prolézt turniketem a pustí vás dovnitř, při východu opět turniket a projetou jízdenku to sežere. Popojeli jsme monorailem 1 stanici a u

vstupu do metra si koupili celodenní jízdenku za 850J. Vzhledem k tomu, že např. ta jedna stanice monorailem stála 200J, určitě se vyplatí.

Pak jsme si ještě koupili další jízdenku na monorail. Jeli jsme přes Expo Osaka do zastávky Senri Chuo. V Expo nebylo nic moc, je to zábavní park s atrakcemi, celému vévodí ohromná moderní socha ptáka. V Senri Chuo jsme zjistili, že z neznámých důvodů naše jízdenka neplatí ještě tři stanice, tak jsme je doplatili a jeli do centra. Jeli jsme do stanice Umeda, od které je kousek dvojmrakodrap spojený plošinou – Observatoř visuté zahrady. Vystoupili jsme z metra a mysleli jsme, že na výlezu tak nezáleží, ale to jsme si dali. Bylo tam asi 18 východů a každým se dalo dostat jinam. Chtělo to však podívat se již v metru, takhle jsme vylezli na druhé straně a příchod byl moc složitý. V jednom podchodu jsem našla schematický obrázek, jak k budově, ale nějak jsme nevěděli kudy. Ptali jsme se 3 lidí, včetně policistky, která řídila přechod – ta jediná věděla, kde to je, a ukázala to zběžně na mapce, kterou měla u sebe složenou. Museli jsme se dostat přes seřazovací nádraží. Pak jeden hoch byl vyloženě zoufalý, že nám nemůže pomoci, kus nás vedl, ale pak byl zmaten. Až po chvíli jsme pochopili proč. Od metra je totiž vidět budova otočená tou kratší stranou, tak není vidět, že jsou to dva spojené baráky. Proto to zmátlo našeho informátora i nás. Vrátili jsme se zpět do podchodu, kde byla mapa, a nastudovali cestu. Pak už jsme se tam dostali, šlo se tam dost hnusným dlouhým podchodem pod kolejemi. Navíc bylo před nádražím staveniště.

Tzv. Sky Building jsou dvě 40patrové budovy spojené prosklenou plošinou a dvěma tubusy s jezdíci schody a další tubus je asi ve 20. patře. Lístek na terasu nás stál 600J, vyjeli jsme nahoru proskleným výtahem. Ve 39. patře bylo supermoderní sezení – plastová průhledná křesílka, bar a vyhlídková sezení. Pak se vyšlo ještě o jedno patro na otevřenou terasu. Byla však o něco menší než předchozí patro a to bylo obehnané hroznými pichláky. Díky tomu bylo vidět spíše do dálky, dolů nebylo možné se dívat. Pohled byl velkolepý, okolo jsou honosné budovy, širokou řeku křížuje plno mostů. Pak jsme si dali ještě v kavárně kafe a koukali se ven prosklenými stěnami. Nějací Jihoameričané tam zkoušeli hrát na jakýsi dřevěný xylofon, hráli ve čtyřech a bušili do něj paličkami.

Pak jsme popojeli jednu stanicí metrem do stanice Yodoyabashi, odkud měl být výlez k národnímu muzeu umění, které mělo mít zajímavý portál. Nějaký Japonec nám před informační tabulí nabízel pomoc, ale nevěděli jsme, jak se to řekne anglicky a ve směrovkách na výstupy jsme to nenašli (bylo tam jen muzeum japonské keramiky, ale to bylo něco jiného). Jelikož jsme nechtěli absolvovat hledání jako na předchozí stanici, když jsme hledali Sky Building, tak jsme raději jeli dál.

Projeli jsme se s tzv. New Tram, která jede do přístavu, je plně automatizovaná a jede bez řidiče. Vede na sloupech nad městem a jede koly po pásech. Bylo zajímavé jet na počátku vlaku a koukat dopředu. Projeli jsme si celou tuto trasu, přejíždělo to i přes kanály, byly tam i zajímavé mosty, vystoupili jsme u námořního muzea, kde bylo delfinárium.

Tam jsme zase přisedli na další trasu, tentokrát vedla k osackému hradu, který je oázou mezi paneláky. Je vidět, že to využívá řada domorodců ke sportu – joggingu apod. Hned proti hradu je osacké historické muzeum v supermoderní výškové budově o půdorysu lodi, jen vstup má starý ráz s doškovou střechou.

Před hradem jsme si dali jídlo. Bylo to opět na automaty, ale měli to tu přeložené do angličtiny. Šli jsme do hradu, platí se až u vstupu do hradu (pro držitele denní jízdenky by měla být sleva). Nám však stačilo vidět hrad zvenku, je dost podobný tomu v Himedži, je to stejně kopie zničeného. Vedle je ještě novogotická budova, ve které snad původně bylo historické osacké muzeum, ale nyní je nevyužita a chátrá. Ke hradu dost necitlivě přistavěli moderní prosklený výtah a přes vodní příkop bylo taženo ohromné potrubí, asi kanalizace.

To nám z Osaky stačilo, staré město tu žádné není, pouze samé mrakodrapy většinou dost nevzhledné a mezitím jde nadzemka, silnice a železnice. Dojeli jsme metrem opět k autu a vyrazili na dálnici směrem na Nagoju. Jeli jsme po zkratce – úplně nové dálnici, kterou neměla naše GPS zaevidovanou. Na silnici jelo plno kamióňů a docela zdržovaly dopravu, protože se snažily navzájem neustále předjíždět a byly na to pomalé. Za Nagojou jsme jeli skoro po břehu moře a viděli úžasné mosty přes zálivy, zábavní parky s obřími koly se světelnými efekty a šílenou horskou dráhu. Po 8. hodině jsme dojeli do města Hamakuma, kde jsme se chtěli ubytovat poblíž nádraží. Když byl první hotel obsazený, mysleli jsme, že je to náhoda, ale byly obsazeny i všechny další, byli jsme z toho per plex. V jednom hotelu jsme dostali mapičku hotelů, tak jsme všechny obráželi ve stále větších kruzích od nádraží. Pak jsme již upustili od našeho plánu bydlet u nádraží a hledali i dále, ale stále nic. Navštívili jsme asi 15 hotelů, asi se tu musela konat nějaká ohromná akce. Když byl obsazený i hotel Concorde, který by asi stejně byl nad naše poměry, rozhodli jsme se jet k dálnici. U ní však byly pouze hodinové hotely zdobené blikajícími neony. Tam se Vlád'ovi nechtělo, tak jsme vyrazili kousek po dálnici a zůstali na parkovišti. Stálo tu plno kamionů a skoro všechny měly puštěné motory. Poklopili jsme si sedadla a poměrně dobře se zde vyspali.

12.9.

Díky tomu, že jsme nespali v hotelu, jsme vyrazili opět na cestu velice brzy. Umyli jsme se na záchodech u odpočívadla a snídali jsme cestou ze zásob nakoupených v bufetu. Jeli jsme na okruh okolo hory Fudži, která měří 3776 m.n.m. Sjíždí se z dálnice a platí se nesmyslně kousek silnice (200J). Bylo krásně jasno, tak jako první jsme vyrazili na 5. stanici ve výšce 2400m.n.m. Fudžinomija. Je to jediná neplacená cesta, další cesty do vyšších poloh jsou placené. Z dálky byla Fudži poněkud v oparu, ale zblízka to bylo perfektní. Vždy jsem si myslela, že má stále sněhovou čepičku, protože bez ní ji nikdo nefotí, jen já ji mám bez čepice, ale je krásně zbarvená od černé po červenou. Nahoru se dá vylézt asi za 5 hodin, cestou jsou občerstvovny, kde jsou sociálky a voda, za použití se platí 100J, ale jak, to nevím. Viděli jsme pár horalů vyrážet na trasu. My jeli dolů a chtěli udělat okruh okolo Fudži. Jako první jsme měli na trase vodopády Shornito, cesta k nim byla značená v angličtině, ale na místě samém nebylo napsáno nic. Vjeli jsme do parkoviště a ihned nás chtěli zinkasovat o 500J a přitom jsme nevěděli, jak daleko a jaké vodopády jsou. Chlap v boudičce nereagoval ani na slovo waterfall a nechtěl pustit z ruky informační letáček, tak jsme se otočili a jeli pryč. Vyrazili jsme na pouť po 5 jezerech, které jsou v blízkosti Fudži.

Napřed jsme jeli k jezeru Motosu. Byl přes něj krásný výhled na Fudži, tento motiv je na 5000J japonské bankovce. Okolí tohoto jezera bylo skoro pusté. Kousek vedle bylo malé

jezero Šodži, kde jsme pozorovali výuku japonských školáků na kanoích a kajacích. Jezdili po 4 a pádlovali jak je napadlo. Měli v naprosto pravidelných odstupech uložené věci na zemi v igelitkách.

Dále cestou měla dle průvodce být nějaká ledová jeskyně, ale nebyla na ní žádná návěšť, tak jsme se jí ani nepokoušeli hledat. Kousek před třetím jezerem Sai jsme viděli odbočku k nějaké jeskyni Batcave, vzhledem k tomu, že to bylo pouze 1,5 km, tak jsme to jeli prozkoumat. Měli tam nákres a nebylo to moc daleko, tak jsme si koupili za 300J lístek, vyfasovali přilby, nechali se v nich vyfotit před poutačem a šli na trasu. Vedlo to mezi lávovými kameny, cestička byla vysypaná dřevěnými štěpkami. Pak byl vlez do jeskyně, bylo tam hodně vlhko, svítil tam plánek jeskyně, když jsme se posunuli do dalšího místa, automaticky se rozsvěcovala další světla. Jednu část průchodu jsme museli vynechat, protože tam byla chodba moc nízká, bylo by to spíše na lezení po 4, hned nám bylo jasné, proč se fasovaly ty přilby, protože jsme si do hlavy taky drbli. Jeskyně byla poměrně členitá, bez krápníkové výzdoby, zřejmě lávového původu. Pokračovali jsme podél jezera, sedělo tam řada rybářů a kousek před ním domky s pěknými japonskými zahrádkami.

Pokračovali jsme ke 4. jezeru Kawaguči, které je údajně nejkomerencializovanější a taky že jo. Stavili jsme se tam na oběd, mělo to název Bistro, ale byla to spíš lepší již značně poevropštěná restaurace, měli tam příbory, pizzu a těstoviny italského stylu, bylo to trochu dražší. V městečku u jezera bylo placené parkoviště, tak jsme zastavili u Lawsonu, já šla koupit chleba a Vlád'a nafilmoval, co potřeboval.

V Šengen Džindža je budhistický klášter, jehož polohu jsme odhalili pouze díky Google Earth, protože jinak to nebylo vůbec značené. Chrám byl v lese, vedla k němu alej ze sekvojí lemovaná kamennými chrámečky, stála tam ohromná torii. Před hlavním chrámkem rostly dvě ohromné sekvoje, jedna z nich byla vlastně dvojstromem, tak nepůsobila tak mohutně. Ta větší byla dost vydlabaná a opravili jí montážní pěnou a pobili to pásy kůry, takže to napohled ani nebylo vidět.

Pak jsme ještě jeli k 5. jezeru Jamanaka, o kterém se psalo v průvodci, že ho vyhledávají koupáči a milovníci vodních sportů. Nikdo se tu nekoupal, mám pocit, že Japonci moc vodu na koupání nevyhledávají. Bylo tam plno šlapacích labutí z plastu, některé měly na zádech káčátko. Místo parníku to tam brázdila ohromná labuť.

Nechtěli jsme mít problémy jako včera, tak jsme již jeli do Mišimy, kde jsme se chtěli ubytovat. Bylo to jen asi 20 km po dálnici z Gotemby. Dojeli jsme do Mišimy po čtvrté hodině, zaparkovali u nádraží, zašli do informací zjistit, zda tu staví šinkanzeny a šli se přihlásit do hotelu přímo naproti. Auto nám zaparkovali v zakládacích garážích, Vlád'a najel na točku, ta ho obrátila přímo proti vratům do garáží, tam zajel na profilovaný plech, musela se sklopit zrcátka a anténa. Pak se již dveře zavřely, ale auto se tam otočí a vyveze ho to nahoru, garáže byly stejně vysoké jako hotel a ten měl 8 pater, autům zřejmě stačí patra nižší.

K večeři jsme spotřebovali konečně konzervu z domova, kterou jsme měli jako železnou rezervu a já ji nechtěla vést domů. Vlád'a došel koupit lístky na expres Kodama, což je pomalejší šinkanzen, ale jiný např. Hikari tu nestaví.

Večer jsme šli na obhlídku města. Narazili jsme na obchod s orientálním zbožím, Vlád'a tam koupil triko Free Tibet. Řada obchodů již zavírala, tak jsme jen občas do některých nakoukli. Zaujal nás zverimex, kde mimo obvyklých křečků a rybiček prodávali i kočku a psa a měli je tu v kleci. Koupili jsme tam zlevněný obleček na Terynku.

Prošli jsme okruh městem a vrátili se do hotelu.

13.9.

Ráno jsme měli naplánovanou celodenní cestu do Tokia vlakem šinkanzenem. Je to 125 km a cesta trvá 55 min. Vlak nám jel před půl osmou, tak jsme šli v hotelu brzy na snídani. Měli opět švédský stůl, ale zatím nejbohatší, co jsme měli. Ač sobota, Japonci tam již byli před sedmou a rychle se nasnídali a mizeli.

Šli jsme rovnou na nádraží, bez jízdenky se tam nedostane ani myš, každý musí projet svůj lístek turniketem a znovu, když jde do části určené pro šinkanzeny. Lístek nás stál 4.400J, měli jsme to i s místenkou. Byli jsme na nástupišti o něco dříve a fotili a filmovali vlaky. Asi tři tu projely, až se mi z toho točila hlava. Zjistili jsme, že na místenky je zhruba třetina vlaku, daleko více lidí cestovalo bez místenek. Na nástupišti je zábradlí a mezery jsou pouze tam, kde jsou u vlaku dveře, vlak stává úplně přesně, na sloupech jsou čísla, které tu budou stát vagóny, takže jsme stáli na správném místě.

Ve vlaku byla sedadla jak v letadle, dala se otáčet, takže se dala vytvořit čtyřka. Záchody byly japonského stylu - tedy šlapky a western stylu - tedy mísy. Vlakem procházel průvodčí, i když mi připadal skoro zbytečný, když se sem nemohl dostat nikdo bez lístku, ale jednu dámu velice slušně vykázal, protože neměla místenku. Při odchodu z vagónu pozdravil a uklonil se. Cestovali jsme s 5 zastávkami, z nichž jedna byla Jokohama, ani se to pořádně nestačilo rozjet. Při setkání s jiným expresem se vlak vždy viditelně zakomíhal, jízda mi připadla trochu trhaná.

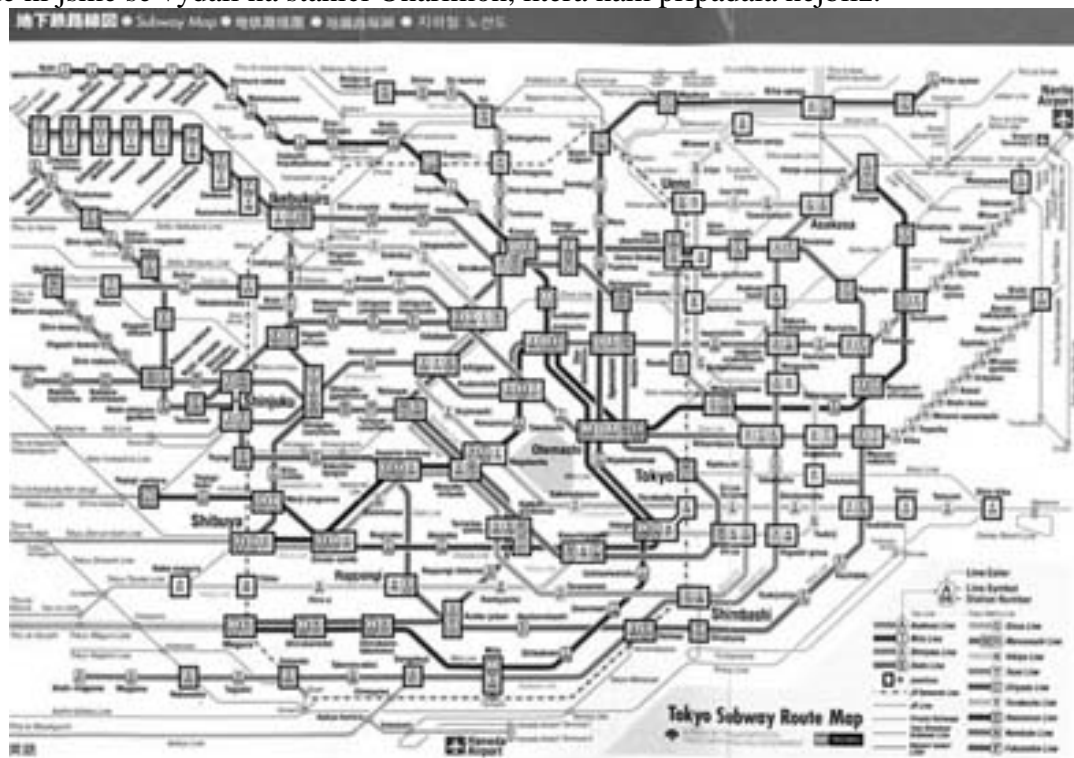
Po půl deváté jsme byli v Tokiu. Na nástupišti čekala armáda růžových uklízeček, které se ihned po vystoupení lidí vrhly do vlaku a smýčily ho. Vlaky tu navazují na metro, ale nádraží je hrozně veliké, bylo tam plno nástupišť a spousta východů a ukazatele na další trasy metra, i když dle mapky Tokijského města, kterou jsme měli k dispozici, tu měla být pouze jedna trasa. Prošli jsme přes turnikety a mysleli jsme, že už jsme v podchodu před nádražím a před námi je vstup do metra, ale byly to teprve turnikety na opuštění nádraží. Za nimi teprve byl vstup do metra. S pomocí úředníka z informací jsme si v automatu zakoupili celodenní jízdenku na metro za 1000J.

Jako první jsme jeli k řece Sumida do zastávky Asakusa, odkud jezdí loď po řece. Říkají tomu Water Boats a jede to normálně jako místní doprava do zastávky Hinode Pier s mezipřistáním v zahradách Hamarikyu. Dostali jsme mapičku s nákresem trasy a obrázky mostů, podjeli jsme jich celkem 12, okolo bylo plno mrakodrapů. U Asakusy je zajímavý monument, vypadá jako žluté ležící hovno. Moc se mi líbily jejich náplavky, bylo to zařízení jako oddychová zóna, viděli jsme tu opěrné zdi porostlé zelení, rostly tu i kytky a keře, měli tu lavičky, takové využití nábřeží se mi zamlouvalo.

Ze stanice Hamamatsucho se Vlád'a chtěl kousek svést monorailem, který jede na sloupech na kolech po úzké dráze. Na něj jsme si museli lístek dokoupit. Jelo to zase systémem New Tram, tedy naprosto bez obsluhy. Dojeli jsme jen k metru a popojeli kousek do stanice Šibakoen, odkud měl být přístup k Tokyo Tower, což je taková japonská eifelovka. Je červenobílá a pochází z roku 1958. Bylo to dost daleko, šli jsme přes nějaký zanedbaný park okolo nějakých chrámů. Věž na rozdíl od eifelovky má pouze jednoduché nohy a pod ní je postavena 4 patrová budova.

Koupili jsme si lístek pouze na prostřední plošinu ve výšce 100 m za 820J. Na plošině se dal koupit lístek až nahoru za dalších 600J. Už z prostřední vyhlídky byl ale krásný pohled dolů - hned pod věží byl hřbitov a hřiště a do nekonečna mrakodrapů. Seshora bychom asi neviděli nic navíc. V objektu je také muzeum voskových figurin, galerie a občerstvovny.

Prodávali zvýhodněnou vstupenku na všechno, my však koupili lístek pouze na věž. V přízemí v informačním středisku jsme dostali mapičku okolí s nejbližšími stanicemi metra. Podle ní jsme se vydali na stanici Onarimon, která nám připadala nejbližší.

Jako další jsme chtěli v Tokiu vidět zahrady Koišikawa Korakuen Garden. Jeli jsme do stanice Kasuga a tam odtud šli přestupem na stanici Korakuen, byl to šílený podzemní systém a šli jsme hrozně daleko. Vůbec za den jsme napochodovali v Tokijském podzemí asi více kilometrů než na povrchu. Zahrady nebyly moc dobře označené, ale našli jsme je. Šlo se k jakési sportovní hale, kde začínala nějaká akce a proudily sem davy lidí, potom odtud byl slyšet celou dobu řev. Přišli jsme ke zdi zahrady, kde byl i vstup, ale zavřený. Obcházelí jsme to podél zdi, vstup byl na zcela opačném konci než metro. Pak jsme dostali mapičku a tam bylo napsáno, že druhý vstup je dočasně uzavřen, ale že by to na něj napsali zvenku (japonsky to tam možná bylo), je nenapadlo.

Zahrady byly pěkné. Středem bylo větší jezírko, pak tam bylo ještě jezírko lotosové a další s lekníny. Byly tam různé můstky a přechody po kamenech. Viděli jsme tam několik fotografů, kteří jakoby na něco čekali, měli ohromné objektivy, že jsme mysleli, že to jsou paparaziové. Ale oni snad fotili bílé volavky. V jedné části zahrady měli políčka rýže a na nich strašáky v oblecích chlapů nebo ženských. Pak tam ještě bylo zákoutí s roklí a můstkem, kde měl být vodopád, ale asi vyschnul. Zahrada byla krásná oáza uprostřed mrakodrapů a byla skoro liduprázdná.

Pak jsme přejížděli podívat se na chrám Sensódži. Opět jsme přestupovali na jinou trasu metra ve stanici Kuramae, ale byl to šílený přestup – vylezlo se ven a po ulici se šlo za dva rohy, vstup do metra byl na každé straně ulice zvlášť pro různé směry. Chrám Sensódži také nebyl nejbliž metru, orientace nebyla nejlepší, nejlépe je se nespolehat moc na jejich směrovky, ale najít si nějakou mapu u výlezu z metra a zorientovat se sami. K chrámu vede ulička Nakamisedori, která je plná stánků se suvenýry. My však spěchali ke chrámu, protože jsme se báli, zda nebudou zavírat. Nezavírali ale, nikde se tam neplatilo a bylo tam všude strašně moc lidí.

Za hlavní bránou skoro stejnou jako u jiných chámů bylo veliké vykuřovadlo, kde hořely vonné tyčinky a lidé na sebe honili rukou kouř, což jim mělo zaručit zdraví. Do chrámu se mohlo v botách, v hlavní síni lidé házeli peníze do mezer mezi tyčemi, což je místní forma milodarů. V areálu stála také pětipatrová pagoda. Před chrámem sedí socha Budhy Nade

Botokesan, který je celý vyleštěný, protože si na něj lidé šahají pro štěstí. Při zpáteční cestě jsme to vzali obchodní uličkou a koupili tam papírové lampióny a keramické panáky na alkohol.

To se již pomalu začalo stmívat a my se přesunuli do čtvrti Ginza, která má obchodní charakter a je střediskem západního (tedy spíše amerického) vlivu. Začínalo se tu rozsvěcovat veliké množství neonů. Z nějakých důvodů byla hlavní ulice uzavřena pro dopravu a davy lidí po ní chodily.

Na závěr naší návštěvy Tokia jsme se přesunuli do čtvrti východní Šindžuku – což je čtvrť, kam se Tokijané chodí bavit. Proudily tam spousty lidí, převážně mladých párů, byla sobota večer, jiné večery tady možná tolik lidí není. Byly tam obchody, divadla, kina, herny a neskutečné množství jídelen – třeba 7 patrový dům měl v každém patře jinou restauraci. Viděli jsme tu také venkovní restaurační zahrádku, jinou jsme tady v Japonsku neviděli. Zašli jsme si tu na večeri do thajské restaurace, byla tam i turecká a italská.

Pak jsme se již jen přesunuli na nádraží, koupili si lístek na šinkanzen a jeli zpět do Mišimy. Tentokrát jsme si to již koupili bez místenky, což bylo asi o 800J levnější. Vlak byl docela plný, ale v pohodě jsme našli místo. Více se to zaplnilo až na další stanici, což byl okraj Tokia, lidé tak asi šetří a ještě používají místní dopravu.

Před desátou hodinou jsme byli v Mišimě. Přímo před hotelem jsme si ještě koupili pivo a pít a chvíli jsme relaxovali.

14.9.

Ráno jsme vyrazili směrem na Hakone, dost jsme stoupali do kopců. Hakone leží u velkého jezera a je to tam velice rekreační. My však jeli k termálním pramenům v údolí Owakudani (což značí Údolí velkého vření), které bylo o kus výše ve výšce 1090 m.n.m. Za příznivých podmínek odtud měla být vidět Fudži, teď tu však bylo hodně mlhavo. Již cestou jsme viděli údolí s kouřem, sírou a zničenými stromy. Nahoru k pramenům vede lanovka a to od jezera v Hakone a z druhé strany od Išiomyi. Přijeli jsme tam a byl tam Václavák, v davu lidí jsme putovali k výronům a zpět. Byly tam čmoudíky, smradlavý potůček a kameny pokryté sírou. Prodávali tam černá vařená vajíčka a lidé je tam ve velkém kupovali a cpali se jimi.

Byly tu dvě lokality, které byly původně spojené stezkou, ale cesta byla uzavřená a v místech, kudy měla vést, se kouřilo. Šli jsme na druhou část, která pokračovala horskou stezkou na nejbližší vrchol. Stoupali jsme po ní kousek, abychom měli výhled na lokalitu. Hned nás tam kontroloval nějaký horský vůdce, protože na tuto cestu se mohlo pouze po registraci.

Pak jsme navštívili suvenýrový obchod a koupili tam různé ptákoviny – vejce, ze kterého se po zalévání vylhne drak, šílené oko, cukrovinky. Pak jsme se ještě stavili dole pod kopcem v lázních Išiomyia, kde byl aquapark. Při cestě nahoru jsme si mysleli, že je to přírodní skála s pramenem, ale z bližšího pohledu jsme zjistili, že je umělá, z ní dolů vede skluzavka, je v ní jeskyně a přes její vstup padá vodopád. Byla tam hlava na hlavě. Silně se tu zahustil provoz, takže u pramenů bylo zcela zaplněné parkoviště a stála tu asi dvoukilometrová fronta aut, která tam chtěla jet. Ještě že jsme vyjeli brzy, protože spousta dalších jich přijíždělo.

Pak jsme jeli k nejslavnější soše Japonska do Kamakury k Velkému Budhovi Daibucu. Všude byl hodně hustý provoz a díky častým semaforům se to docela zacpávalo. Když jsme viděli, že asi 2 km před

Kamakurou to stojí, udělali jsme podle GPS malý okroužek a pronikli k soše úzkou uličku, kterou proudily davy lidí. Parkoviště byla plná, zaparkovali jsme kousek dál asi na soukromém, ale nic tu nepsali anglicky, tak co jsme mohli vědět.

Socha je ohromný sedící tlustý Budha 13,5 m vysoký, údajně 800 let starý. Platilo se k němu vstupné 200J. Socha je kovová svařovaná, uvnitř dutá. Byli jsme se podívat i uvnitř. Na zádech měla socha okýnka, jen nevím, jak to před 800 lety svařovali, měli tam nějaké náčrtky, ale v nich jsme se nevyznali. Bylo to tam jak o pouti, vypadalo to, že sem a k pramenům v Hakone vyrazilo půl Tokia.

Naplánovala jsem nejkratší cestu k dálnici, ale výjezd z města byl totálně ucpán, asi tak 1 km jsme jeli skoro hodinu. Pak ještě byla zácpa před nájezdem na dálnici, protože se to tam křižovalo s normální silnicí.

Jeli jsme po dálnici směrem na Jokohamu, volila jsem dálnici podél moře, díky tomu jsme přejížděli různé mosty a ostrovy, přejížděli jsme i Bay Bridge. Všude to tam bylo strašně průmyslové, míjeli jsme nějaké rafinerie. Pak jsme chtěli přejet Tokijský záliv po dálnici Aqua Line, abychom se vyhnuli ohromné aglomeraci okolo Tokia. Na mapě to vypadalo, že pojedeme po mostě, ale šli jsme pod zem a jeli tunelem. Zátoka byla široká asi 15 km, tak mne překvapilo, že GPS signalizovala po 9 km parkoviště a kreslila most. Vyjeli jsme totiž uprostřed zátoky z moře a přejeli na most. V místě vynoření bylo postaveno veliké odpočívadlo Umihotaru, které mělo podobu veliké lodi. Ve třech patrech byla parkoviště, v jednom herny a v nejvyšším občerstvení a jídelny. Propojené to bylo jezdícími schody v tubusech a obklopené různými vyhlídkovými terasami. Bylo to pro nás docela šokující, co se dá na moři vybudovat.

Ocitli jsme se na poloostrově Miura a jeli po něm na sever, tedy opět k Tokiu, ale z opačné strany. Měli jsme před sebou poslední noc a chtěli se ubytovat v dosahu letiště. Sjeli jsme z dálnice ke konci zátoky, byla tam však návratová nedělní zácpa, tak jsme uhnuli do města Seca a tam celkem rychle a snadno podle japonského neonového nápisu našli hotel za slušnou cenu. Dostali jsme veliký pokoj se dvěma letišti, stolkem a křesílký. Večer jsme se věnovali zapakování všech věcí do kufrů.

15.9.

Ráno jsme japonsky posnídali z mističek a vyrazili směrem na letiště. Měli jsme auto odevzdávat kousek od letiště u Hondy. Dostali jsme na to plánek, ale měli to velice blbě značené, neviděli jsme název a ptali se v garážích označených USA, měli to za plotem, koukali na plánek jak husa do flašky a nevěděli, že je to vedle. Parkoviště bylo totiž označené velikým nápisem Premier parking a na plotě byla malinká cedulka Europcar – Honda. Hned se k nám vrhli a převzali auto bez problémů. Zrovna tam vraceli další dvě auta, pak nás minibusem odvezli na letiště.

U odbavení byl nějaký šrumec, pořád tam pobíhali, diskutovali a nic se nedělo. Pak vyhlásili, že se mohou registrovat pasažéři do Moskvy. Letadlo mělo pokračovat do Londýna, tak jsme mysleli, že jsme to i my, ale vyhodili nás, že máme čekat. Pak jsme zjistili, že letadlo má na příletu 10 hodin zpoždění, mělo totiž přiletět z Moskvy a nepřiletělo. Doufali jsme, že nám najdou nějaký jiný spoj, ale nakonec nás odbavili s tím, že nám to letí v 10 hodin večer (měli jsme odlétat ve 12) a do Prahy budeme pokračovat až v úterý dopoledne. Vyfasovali jsme kupóny na jídlo a měli jsme se přesunout do hotelu. Většinu pasažérů odvezli do hotelu Grand, kde nás normálně ubytovali, mohli jsme si odpočinout a mezi 6. – 8. hodinou jsme měli dostat večeři. Tak jsme relaxovali, pak šli na večeři, která byla švédským stolem, ale moc tam nezvládali přívál lidí, některé věci již byly dojedené.

Autobus se sotva dokodrcal k letišti. Naše letadlo mělo být poslední, které odtud letí, jinak letělo jen něco na Honolulu a Guam. Přes noc tu nic nelétá. Proto taky všechno v letištním prostoru bylo zavřené, tak jsme ani nemohli utratit poslední jeny.

Letadlo bylo skoro plné, jen minimum pasažerů poslali jinými spoji. V poledne při odbavení jsme se potkali s Moraváky, kteří měli pokračovat do Vídně, a ti tu nebyli, tak se jim asi podařilo letět jinak.

16.9.

Cesta proběhla v klidu, nad ránem jsme doletěli do Moskvy. Ani jsme nebyli moc zničení. Museli jsme opět projít kontrolou a vyfasovali jsme poukázky na občerstvení. Některé pasažéry zase posílali do hotelu, asi jim to mělo letět až za dlouho. My čekali asi 4 hodiny, naše poukazy jsme vyměnili za piva (za jeden 3 třetinky), protože jsme ani neměli hlad. V baru jsme pozorovali na mraky zlitého cestujícího, který se válel po zemi ve světlém kvádru a u sebe měl notebook.

Z Moskvy jsme odlétali v 8:35 hodin a v pořádku jsme dorazili do Prahy k deváté hodině, tedy s 16 hodinovým zpožděním. Až doma jsme se dozvěděli, že den předtím spadlo ruské letadlo stejného typu, jakým jsme letěli z Tokia, a asi dělali pro jistotu mimořádnou kontrolu. S Aeroflotem už asi nepoletíme.

Přibližné náklady na naší cestu

(je to počítáno pro dva, při větším počtu lidí by vycházelo levněji)

letenky	46.000 Kč
auto	18.000 Kč
benzín	9.000 Kč – ujeli jsme 4.400 km, 1 l benzínu stál cca 25 Kč
poplatky za dálnice	12.000 Kč, což bylo cca 285 – 350 Kč/100 km
ubytování	cca 23.000 Kč